

Матір полеглого Героя повернула державі «Золотий хрест» сина с. 2

Житель Луцького району влаштував дебош і стрілянину по поліцейських с. 2

№ 27 (16 976)

ВОЛИНЬ

Середа, 8 липня 2026 року

volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Нас читають із 1939 року!

Побачення з Волинню

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Галина Шевчук: «Нема ніде так добре, як у Вільшанці».

Олександр Белов – учасник АТО, який був призваний на службу і в 2022 році.

У центрі маленького села поліської глибинки прикрашений хрест-оберіг.

Пара білих лебедів, які є символом кохання, підказують, що в цій оселі живе любов.

Це не музейні експонати, а знаряддя праці, які можна побачити на хлівах мешканців Вільшанки.

Ніна Назарук втратила на війні єдиного сина.

На лінії вогню

Фото з архіву Сергія ЖАЙВОРОНКА.

Пухнасті побратими відчувають і людську доброту, і обстріли москалів.

«Птах» 17 годин лежав під бетонною плитою, а тепер вчиться жити без Наталки

Лучанин Сергій Жайворонко пішов на війну після 24 лютого, воював під Мар'їнкою і на Покровському напрямку, дивом вижив після удару КАБами, а після повернення додому пережив найбільшій втрату — смерть дружини

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

К олі почалася повномасштабна війна, лучанин Сергій Жайворонко саме переїхав із сім'єю в новозбудований дім у селі Боратин

Україна повинна бути готовою до оборони, доки росіяни будуть нашими сусідами

знав: піде воювати. Таке рішення прийняв легко. Найважче було сказати про нього найдорожчим людям. Та казати майже нічого не довелося: всі Жайворонки знали – їхній син, чоловік і батько інакше не зможе.

– Україна повинна бути готовою до оборони, доки росіяни будуть нашими сусідами, – каже нині ветеран війни, член Луцької ради ветеранів Сергій Жайворонко.

Луцького району. Мріяв, як щасливо житиме тут із дружиною Наталею, радітиме успіхам синів Івана – кадрового військового ЗСУ, Ореста – старшокласника, внучки Яни...

Не сталося. 24 лютого 2022 року р о д и н у розбудило відлуння вибухів з обласного центру. І вже тоді 45-річний Сергій Петрович

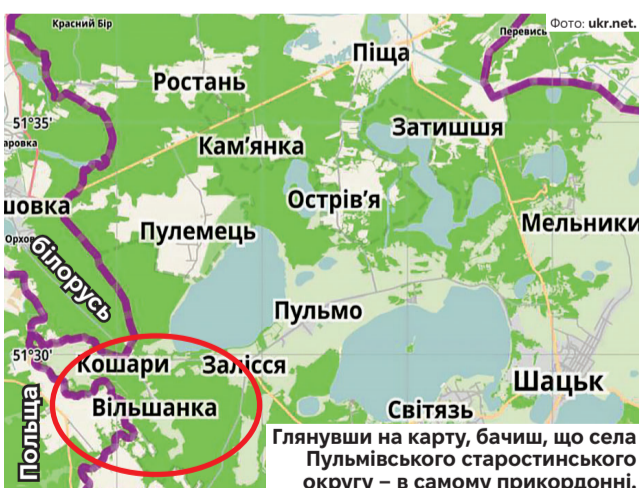

Киця Мар'інка так кумедно засинає в берцві.

Тут за хатою – ліс, за лісом – Буг, а за Бугом – Польща і поруч – білорусь

Як живеться мешканцям Вільшанки, яка знаходиться на самому Західному кінці України?

Особливо тепер, коли п'ятий рік іде війна, а відтак у прикордонні – свої, жорсткіші, вимоги: навіть на здавна облюбовані чорничні місця чи місця, багаті на гриби, людям заборонено йти, бо це – небезпечно (сусіднє село Кошари – вже межує з білоруссю, з боку якої ймовірний наступ росіян, про що говорили і в 2022-му, що тривожить і тепер)

Глянувши на карту, бачиш, що села Пульмівського старостинського округу – в самому прикордонні.

ЧИ СПРАВДІ НАЗВА СЕЛА ПОХОДИТЬ ВІД НІМЕЦЬКИХ СЛІВ «ВОВЧЕ ЛІГВО» («ВОЛЬФСХАНЦЕ»)?

Гіпотетично, від крайньої хати села Вільшанка, що на Шаччині, на пряму через ліс дійти до Західно-

го Бугу, за яким – Польща, можна за хвилину двадцять. І по ту сторону кордону, якраз навпроти, на відстані менше чотирьох кілометрів, – сумнозвісне село Собібор, де в 1942–1943 роках діяв нацистський табір. Відомо, що там було знищено близько 250 тисяч євреїв із різних країн Європи. Тож якби ми приїхали сюди на декілька десятків

літ раніше, то зустріли б ще очевидців давно минулих днів. Тобто з перших уст могли почути, який жахливий сморід, запах паленого волосся доносив вітер від крематоріїв та багать, на яких спалювали тіла жертв.

А ось стосовно назви села Вільшанка, то, до речі, зустрічається версія, ніби вона походить від німецьких слів «Вовче лігво»

(«Вольфшанце»). Завдяки чому з'явилася – дослідити не вдалося. Виручив ШІ, який все знає і вважає, що така версія – помилковий міф. Вона виникла внаслідок випадкового чи жартивливого співзвуччя українського слова із назвою відомої німецької ставки Адольфа Гітлера «Вольфшанце» («Wolfschanze»), що дійсно перекладається як «Вовче лігво».

А насправді така назва численних українських населених пунктів, які є в багатьох регіонах України, має суто слов'янське коріння. Походить вона від дерева породи «вільха». Ось тільки за словами старости Пульмівського старостинського округу, до якого належить і Вільшанка, Оксани Тумік, в окрузі села в основному ростуть сосни. Це ж підтверджує й те, що на території Шацького національного парку сосна звичайна займає 62 відсотки (за іншими профільними джерелами – до 69) від загальної площі всіх лісових насаджень.

Закінчення репортажу з глибинки – на с. 6

Розповідь про Героя – на с. 5

Пульс тижня

Волинська ОВА через суд вимагає виселити московський патріархат із монастиря у Мильцях

Договір оренди державного майна завершився ще 1 січня 2026 року, однак релігійна громада досі не звільнила будівлі

Микола ДЕНИСЮК

За словами народного депутата Ігоря Гузя, Волинська обласна військова адміністрація подала до Господарського суду позов щодо виселення Української православної церкви (в єдності з московським патріархатом. – Ред.) з приміщень монастиря у селі Мильці Ковельського району, які перебувають у державній власності. «Фактично з 1 січня цього року московська церква повинна була звільнити ці приміщення. Але вже пів року цей монастир займає їх незаконно» – наголосив народний депутат.

Ігор Гузь також заявив, що важливо не допустити затягування розгляду справи та забезпечити якнайшвидше виконання рішення суду. ■

Середня зарплата волинян на 15% відстає від середньої по Україні

Скільки заробляли жителі області у травні 2026 року

Раїса ІВАНЮК

Середня номінальна заробітна плата штатних працівників підприємств, установ та організацій області (з кількістю працюючих 10 осіб і більше) у травні 2026 року становила 26 314 гривень (в Україні – 30 961 гривня), що втричі вище мінімального її рівня, передбаченого законодавством (8647 гривні). Порівняно з квітнем 2026 року розмір заробітної плати збільшився на 1,5%, а проти травня 2025 року – на 24,5% (йдеється про заробіток «брутто», до вирахування податків. – Ред.).

Як інформує обласне статуправління, найбільш оплачуваною була робота працівників, зайнятих у виробництві гумових і пластмасових виробів; іншої неметалевої мінеральної продукції, меблів, іншої продукції, ремонті і монтажу машин і устаткування, сфері фінансової та страхової діяльності, машинобудуванні. ■

У селі Озеро Луцького району (колишня Ківерцівщина) під час раптової грози блискавка вдарила поблизу водойми, де відпочивали люди. Унаслідок цього травмувалися 10 осіб (трьох дорослих та семеро дітей різного віку), які перемістилися на невелику ділянку під деревом. Усі 10 людей втратили свідомість від потужного розряду та були оперативно госпіталізовані до медичних закладів.

Рятувальники попереджають: у разі наближення грози негайно залиште берег водойми та відійдіть на безпечну відстань. Ніколи не стійте під поодинокими високими деревами, металевими конструкціями чи лініями електропередач. Якщо на відкритій місцевості поряд немає укриття, краще присісти у неглибоку яму чи низину.

ВОЛИНЬ

ЗВЯДКА ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
 - ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
 - ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
 - ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
 - ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
 - ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
 - ✓ СтЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
 - ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

Резонанс

Матір полеглого Героя повернула державі «Золотий хрест» сина

«Для мене цей орден виглядає як хабар, щоб я замовкла», – каже.

Історія Марії Вакульчук із села Новокотів Луцького району сколихнула всю країну

Наталія НЕКОЗ

Мати загиблого воїна публічно відмовилася від посмертної нагороди сина – «Золотого хреста» – на знак протесту проти бездіяльності та свавілля влади. Причиною гучного протесту матері став багаторічний конфлікт навколо місцевих природних багатств. Пані Марія веде нерівну боротьбу за доступ до лісових масивів, які чиновники обгородили довжелезними парканами від простих людей, йдеться в сюжеті ТРК «Аверс».

Тож під час сесії Підгайцівської сільської територіальної громади Марія Ва-

кульчук, коли їй привезли посмертну відзнаку її сина, не прийняла «Золотого хреста»: «Я не маю морального права взяти цю нагороду з рук такої влади. Коли справа лісу набула великого розголосу, мені вручають відзнаку. Для мене цей орден виглядає як хабар, щоб я замовкла. Я інакше його не сприймаю. Я просто добиваюся того, щоб виконувалися українські закони, Конституція та Загальна декларація прав людини».

– В цій нагороді є дві сторони. Це одна сторона, а я хочу, щоб ви її перевернули на другу сторону і побачили, як наша влада відноситься до нас, матерів. Справа в тім, що коли я звертаюся за допомогою, Підгайцівська сільська рада (територіальна громада. – Ред.) каже мені, що то він не там приписаний, то я не там прописана. Я попросила: «Привезіть мені дров, я

заплачу». Мені було відмовлено, бо я маю субсидії. Мене оббрехали перед уповноваженим з прав людини, і ніхто за три роки переді мною навіть не вибачився. Я не маю морального права взяти цю нагороду з рук такої влади, – прокоментувала своє рішення мати загиблого воїна.

Свою чергою представник ТЦК пояснив матері, що «Золотий хрест» – це нагорода від Головнокомандува-

Мій син не йшов за нагородами. За брехню і корупцію наші хлопці платять життям.

ча та Міністерства оборони за подвиг її сина, і місцева влада до неї не має жодного стосунку.

Кримінальне чтиво

За дебош у селі та стрілянину по поліцейських – 4 роки тюрми

Інцидент стався у жовтні 2025 року в селі Завітне Луцького району

Дарина ШЕВЧУК

Близько 16:00 до поліції звернулася місцева жителька, яка повідомила, що нетверезий односелець стріляє біля її будинку. Зокрема, він встиг пошкодити камеру відеоспостереження та сонячні панелі.

Після цього обвинувачений здійснив кілька пострілів із двостольної мисливської рушниці ІЖ-58 16-го калібру. Поліцейські використовували службовий автомобіль як укриття, а коли чоловік почав тікати, переслідували його. Під час втечі він ще двічі вистріляв у бік правоохоронців.

Зрештою дебошира затримали. Під час обшуку в нього вилучили мис-

ливську рушницю, бойову гранату Ф-1 із запалом та канабіс.

У Рожищенському районному суді Віктор Кузьмич повністю визнав свою вину та розкавсяся. Водночас заперечував, що намагався вбити поліцейських. Він стверджував, що стріляв лише в повітря, не чув вимог правоохоронців скласти

Поліцейські використовували службовий автомобіль як укриття, а коли чоловік почав тікати, переслідували його.

зброю, а свої дії пояснив пригнобленим психологічним станом після участі в бойових діях. За словами обвинуваченого, він не мав наміру завдати комусь шкоди й лише хотів спровокувати поліцейських відкрити вогонь у відповідь.

Суддя Вячеслав Трєбик визнав чоловіка винним за ч. 1 ст. 263 (незаконне поводження зі зброєю та боєприпасами), ч. 4 ст. 296 (хуліганство із застосуванням вогнепальної зброї), ч. 1 ст. 309 (незаконне зберігання наркотичних засобів без мети збуту) та ч. 1 ст. 345 КК України (погроза або насильство щодо

працівника правоохоронного органу) й призначив йому 4 роки позбавлення волі. Крім того, із засудженого стягнуто понад 11,5 тисячі гривень процесуальних витрат. Вирок ще можна оскаржити в апеляційному суді. ■

На полігоні твердих побутових відходів з січня працює мобільний підрибнювач, який обслуговує ЛСКАП «Луцькспецкомунтранс». Техніка дозволяє значно зменшувати обсяг великогабаритного комунального сміття (меблі, матраци, двері, деревину, пеньки) та оптимізувати використання площ полігону, інформує «Чистий Луцьк».

Верховна Рада ухвалила законопроект про Український національний пантеон. Рішення підтримали 287 парламентарів.

Петро Вакульчук із села Новокотів Луцького району загинув 31 липня 2024 року в бою поблизу населеного пункту Вербове Запорізької області. Його півтора місяця вважали зниклим безвісти....

«Це нагорода від Міністерства оборони України, яку отримує воїн за службу. Це його нагорода і ваша нагорода. Вона не є нагородою влади», – зазначив представник ТЦК.

Проте рішення жінки було непохитним.

– Мій син не йшов за нагородами. За брехню і корупцію наші хлопці платять життям. Я чула, коли дякував мені Президент-Верховний Головнокомандувач і Головнокомандувач за виховання мого сина – на кладовищі я чула. Я сьогодні хочу, щоб вони почули мій голос, – сказала мати Героя і попросила повернути нагороду назад до ТЦК.

У розмові з журналістками жінка додала, що втомилася від «показухи» та звинуватила місцеву владу в ухваленні «кишенькових рішень».

– Коли прошу про допомогу, кажуть про одне, а роблять інше. Вони (місцева влада. – Ред.) ж не дивляться ні на кого. Ухвалюють рішення, які вигідні їм, а не народу, – сказала вона.

Підгайцівська територіальна громада на своєму сайті і соцмережах на момент публікації новини скандал не коментувала. ■

Політична кухня

Залужного викликали до Зеленського, щоб... відмовити від президентських амбіцій

Але отримали не ту відповідь, на яку сподівалися

Звісно, що Залужний для Зеленського – головний біль. Але хіба в нас уже закінчилася кривава війна, щоб думати про вибори?

Василь РОГУЦЬКИЙ

К олишнього головнокомандувача і нинішнього посла України у Великій Британії Валерія Залужного викликали до Києва перед відставкою британського прем'єра Стармера, де з'ясували, чи буде він брати участь у президентських виборах, якби їх провели восени.

Формальний привід для виклику до Києва посла України в Лондоні підвернувся сам собою – прем'єр Його Величності Кір Стармер саме готувався подати у відставку. Про це інформує, посилаючись на свої джерела, «Українська правда».

Британія – стратегічний партнер України, тож першу частину зустрічі віч-на-віч Президент Зеленський і посол Залужний провели, обговорюючи ситуацію в Лондоні та її можливі наслідки для українсько-британських відносин. Після цього президент зупинився на темі президентських виборів.

«Зеленський сказав, що

ситуація на фронті останнім часом розвивається позитивно, суспільство залишається достатньо консолідованим, а тому з'явилося вікно можливостей для проведення виборів. Однак головне завдання – провести їх так, щоб країна не отримала нового внутрішнього розколу, а, отже, продовжував президент, треба уникнути ризиків, які нестиме протистояння Зеленського і Залужного», – говорить у матеріалі.

Врешті президент поставив колишньому головнокомандувачу пряме запитання: «Якщо вибори відбудуться восени, чи будете ви балотуватися?» І, за словами співрозмовників «Української правди», отримав однозначну відповідь: «Так. Буду».

Залужний спробував пояснити свою позицію, мовляв, він ніколи не прагнув політичної кар'єри, але багато людей покладають на нього свої надії, і він не зможе пояснити їм, чому їхньою довірою має знехтувати. Президент і генерал потис-

нули один одному руки та розійшлися.

У статті зазначається, що після від'їзду Залужного з Києва стало зрозуміло, що літня спроба Банкової перезапустити політичний процес

« Президент поставив колишньому головнокомандувачу пряме запитання: «Якщо вибори відбудуться восени, чи будете ви балотуватися?» І отримав однозначну відповідь: «Так. Буду».

і спробувати організувати вибори восени зіткнулася з серйозною перешкодою.

КОМЕНТАР
Борислав БЕРЕЗА, політик:

«Зеленський розуміє, що без підтримки Залужного йому на виборах не перемогти. Тому постійно намагається вмовити Залужного об'єднатися і, в черговий раз отримавши відмову, атакує генерала в інформаційному полі та шукає шляхи, як

нейтралізувати основного конкурента з використанням адмінресурсу чи силових структур. Даремно. Не допоможе.

...Правильним кроком було б саме Зеленському підтримати Залужного на наступних президентських виборах. Це був би сильний державницький крок для збереження єдності суспільства. За умови, якщо Зеленський думає про країну, а не про власні інтереси».

Марина ДАНИЛЮК-ЯРМО-ЛАЄВА, журналістка:

«Я вважаю, що сама постановка, коли чинний глава держави уже думає про вибори, про якийсь там другий термін і вмовляє людей, які набирають непогані рейтинги довіри українських громадян, не йти в політику – це взагалі-то нонсенс. Тому що не може якась особа, навіть при повноваженнях, забороняти іншій особі займатися політикою чи

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, ветеран війни з росією

Що від нас прикривають «туманом піару»?

25 червня Володимир Зеленський заявив, що запустив програму «40 днів» для примушення росії до припинення вогню. Після Форумів миру, плану перемоги і стійкості, незламності і потужності ця чергова програма не сильно схвилювала суспільство

Т а й чому це раптом починати рахувати 40 днів дронного примушення до миру країни-бензоколонки з кінця червня, якщо далекобійні удари по російських НПЗ та портам тривають з вересня 2025-го?

Насправді, це не проста заява із числа «відо-су» на один день.

Це – операція прикриття.

Що саме прикривають «туманом піару»?

Спробу реконструювати.

Квітень. Просочилася інформація про таємний візит Абрамовича в Київ. Зеленський це вимушено визнає, але, які пропозиції привіз російський олігарх, – мовчить.

Червень. Лукашенко та путін проводять 2-денні переговори, після чого бульбофюрер летить до господаря в Китай. Пекін за результатами переговорів заявляє, що настав час для припинення війни в Україні.

Червень. Арахамія та Умеров зустрічаються з російськими та американськими переговорниками у Саудівській Аравії.

Що викликало таку активізацію переговорів?

План Абрамовича: припинення вогню для проведення у вересні парламентських виборів в РФ і президентських виборів в Україні.

Це дає можливість путіну зупинитися без захоплення Краматорсько-Слов'янського укріплення.

Це дає підставу Трампу перебити фіаско в Ірані заявою про досягнення миру в Україні.

Залишалося лише вмовити Зеленського піти за цим планом. Потрібна була «тепла ванна». Тому з'явилася соціологія нікому не відомої контори, яка намалювала Зеленському 30% голосів у першому турі.

А якщо накласти на це традиційний ріст підтримки президента на День Незалежності і вже через місяць, у вересні, провести вибори – голова Зеленського мала закружитися. Знову «сделаем их вместе!»

У результаті Зеленський клюнув.

І викликав Залужного, аби пояснити ексголовику і лідеру будь-яких реальних соціологічних опитувань, що його участь у президентських виборах стане загрозою для нацбезпеки і єдності. Генерал Залужний відповів правильно.

Процес виборів в Україні – це вибір людей, а не згівор у президентських апартаментах.

Так, Залужний виставить свої кандидатури. Бо не тому, хто перед війною зарив ракетні програми в асфальт, говорити про загрози нацбезпеці.

Бо вибори – це конкуренція. Це і є демократія. І, власне, за це б'ються українці з «моромом самодержав'я». ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Володимир АНДРІЙ-ЧУК – боєць із міста Луцька;

Михайло МАЛКУШ – боєць із міста Луцька;

Іван ПЕТЕЛЬКО – боєць родом із села Ветли, що на Любешівщині (проживав у місті Запоріжжі);

Петро КІНАХ – боєць із села Полонка Луцького району;

Ілля ПАНАСЮК – боєць із міста Луцька;

Олександр КУЗНЕЦОВ – боєць із міста Нововолинська;

Дмитро СТАСЮК – боєць із села Гаївка, що на Шаччині;

Святослав СМАЛЬ – боєць із міста Луцька;

Віталій ТОМАШЕВСЬКИЙ – боєць із села Брани, що на Горохівщині;

Андрій БАРАН – боєць із селища Локачі;

Артур ФРИНАС – боєць родом із села Підцир'я Камінь-Каширського району;

Владислав ПАВЛЮК – боєць із міста Луцька;

Руслан НОВОСАД – боєць із міста Луцька;

Олег КРАВЕЦЬ – боєць із міста Луцька;

Іван ОСТАПЧУК – боєць із міста Луцька;

Анатолій ДЯЧУК – боєць із міста Луцька;

Валерій КІКАВСЬКИЙ – боєць із села Новий Двір, що на Турійщині;

Андрій ГУБЧИК – боєць із міста Луцька;

Микола ЯКУБОВИЧ – боєць із села Скобелка, що на Горохівщині;

Петро БІЛЬЧУК – боєць із села Стеблі Ковельського району;

Ігор АНДРІЙЧУК – боєць із села Мирів, що на Горохівщині.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел. 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щєбінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, цорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне

сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щєбінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та

ін.). Додатково: дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел. 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 000000CWN3000), дійсну до 07.01.2030 р., видану на ім'я Кришук Сергій, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 0000003O84001), дійсну до 13.09.2028 р., видану на ім'я Синій Сергій, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 000000AYZF000), дійсну до 09.05.2028 р., видану на ім'я Козлюк Богдан, вважати недійсною.

● Загублене свідоцтво про закінчення повної загальної середньої освіти (серія ВС № 23840653), видане Луцькою загальноосвітньою школою № 2 I-III ступенів на ім'я Максимук Олександр Вікторович, вважати недійсним.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 0000004RG9001), дійсну до 23.05.2029 р., видану на ім'я Мендалюк Сергій, вважати недійсною.

■ Прямая мова

«Краще бути російською ганчіркою, ніж бандерівським памперсом» (Лешек МІЛЛЕР)

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, відреагував на заяву путіна про нібито захоплення Костянтинівки:

«Звісно, що це неправда – це просто чергова російська брехня, щоб запустити хоч якусь новину... Якщо Костянтинівка зараз під контролем росії, то, мабуть, у путіна не буде проблеми там зі мною зустрітись і знайти дипломатичні рішення, щоб війну нарешті закінчити. Але все ж таки він фронт не перейде: правда дуже відрізняється від путінських слів».

Валерій ПЕКАР, публіцист, громадський діяч, вважає, що бунти на росії зараз неможливі, але пізніше країну все одно охопить хаос:

«Закручування гайок, сталінізація й чучхеїзація. росія може доволі довго існувати в мобілізаційному режимі й продовжувати війну. Але врешті кришка зірве, бо країна велика й строката, а сил бракує. Тому розірве все на шматки, але не одразу. Певний час країна буде існувати в режимі Північної Кореї... Як же може все вибухнути, якщо ні переворот, ні армійський бунт неможливі? Відповідаю: окрім організованих процесів, можливі ще процеси хаотичні».

Тетяна ДАНИЛЕНКО, українська журналістка, про відкриття в Києво-Печерській лаврі погруддя гетьмана Івана Мазепи:

«Слово «мазепинець» у російській політичній традиції століттями було лайкою щодо українців – в одному ряду з «петлюрівцем» і «бандерівцем», «нацистом» і «фашистом». Тому погруддя Мазепи в Лаврі – це справжній осиковий кіл у серце російської православної церкви. Зеленський пообіцяв повноцінний пам'ятник Мазепі на місці поваленого Леніна. Залишається спостерігати за цокотом копит і клацанням зубів».

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат («Євросолідарність»), закликала урядовців переглянути ганебно низькі зарплати медиків та працівників культури:

«В нас кілька галузей зараз на межі зникнення в Україні. По-перше, медики. Медики отримують: 8 тисяч гривень – санітарка, 12 тисяч гривень – медсестра, 20 тисяч гривень хірург найвищої категорії. Коли уряд зверне на це увагу?... У нас скоро зникне галузь культури. Бібліотекарі сьогодні отримують 7 тисяч гривень. У нас зникнуть скоро як клас музейники, тому що за 5 тисяч гривень неможливо працювати. І ми закликаємо уряд сьогодні системно зайнятися питаннями виживання галузей».

Валерій ЧАЛИЙ, дипломат, про тактику росії, яка почала бити безпілотниками по АЗС в прифронтових областях:

«Бити по АЗС, яких в Україні кілька тисяч, і можна швидко запровадити альтернативу у вигляді мобільних АЗС, – це те ж саме, що бити по спиртових заводах: результат – нуль! Тому що моментально буде горизонтальне рішення з виробництва альтернативи (до речі, в Україні якість перваку може бути ще краща). Тобто робляться безглузді кроки, які можна вважати тупою помстою за пусті каністри на «болотах». Ворог, що приймає нерациональні й неефективні рішення, точно прокладає шлях до своєї поразки».

До речі, з українського Криму поки ще є час і можливість евакуюватися, а не займатися оцим всім...»

Борислав БЕРЕЗА, український політик, після масованого російського обстрілу Києва в саркастичному стилі нагадав владі її обіцянки:

«Москва має палати. Бо згідно логіки кремля там таких «об'єктів військової інфраструктури» вистачає. Вова, давай команду! Нехай всі 3000 ракет (стільки Зеленський обіцяв виготовити у 2025 році. – Ред.) разом летять! Нехай тиждень збирають по 7 ракет на добу, які обіцяв випускати «Fire Point», і у неділю всі 49 ракет відправляють по москві. Чи ти напи... дюкав, Вова? Як там триває 40-денна операція по примусу росії до миру? Чи в неї така ж доля, як і у твого «плану Перемоги?»»

Олександр ЗІНЧЕНКО, історик, дав пораду українцям у Польщі:

«Усім українцям, які зараз перебувають в Польщі, я б рекомендував потроху замислитися про зміну країни перебування. Польські «праві» та польські неонацисти свої комплекси меншовартості, расистські налаштування та образи минулого спробують реалізувати на вас».

Треба бути свідомим, що Польща стає небезпечною».

Лешек МІЛЛЕР, польський політик, колишній прем'єр-міністр Польщі, між Україною та росією обирає останню:

«Краще бути російською ганчіркою, ніж бандерівським памперсом».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від «Євросолідарності», про стосунки Києва та Варшави:

«Навіть в той час, коли президент Навроцький забрав орден у президента Зеленського, 40% поляків підтримували українців і засуджували цей крок. Це дуже багато людей. Це ті люди, які зустрічали українців-біженців, які їм допомагали і продовжують допомагати зараз. З цими людьми, з сильними відповідальними поляками, ми – сильні і відповідальні українці, маємо співпрацювати далі. Проводити спільні конференції, заохочувати бізнес, робити все, щоб це російське зерно розбрату між нами, яке було штучно і неприродно посіяне, ніколи не піднялося. Щоб політики, які зараз у багатьох країнах, в Польщі зокрема, намагаються все зробити, щоб заблокувати нашу європейську інтеграцію, ніколи не перемогли. ■

■ Політична кухня

©Foto: eurosolidarity.org

кремль боїться не лише української зброї. Він боїться українського голосу. Незалежних журналістів. Правди.

«путіна неможливо переконати словами. Його можна лише змусити відмовитися від війни»

Після чергового масованого обстрілу України п'ятий президент Петро Порошенко закликав світ тиснути на путіна, щоб зупинити війну

Ольга СОКОЛОВА

«росія свідомо обрала стратегію терору і знищення України. Тому зупинити її можна лише примусом – санкціями, що позбавляють ресурсів, і зброєю, яка дістає військові об'єкти агресора», – про це написав Петро Порошенко у соцмережах.

«Знову загинули мирні люди в столиці та інших українських містах. Щоразу після чергової російської атаки ми говоримо ці слова. І щоразу вони звучать так, ніби людське життя вже стало статистикою. Але за кожною цифрою – чийсь незакінчене життя. Чийсь ранок, який так і не настав».

Чиясь дитина, мама, батько... І це особливо болюче», – зазначив він.

«Сьогодні (6 липня. – Ред.) Київ знову прокинувся від вибухів. І поки рятувальники дістають людей з-під завалів, вони самі змушені працювати під загрозою нових ударів. Бо навіть після багатогодинної нічної атаки ворог не зупинився», – зауважив Порошенко.

президент України.

«Під ударом знову опинився і «5 канал». Рівно рік тому, 10 липня, російська ракета вже влучала в редакцію. Сьогодні – знову. Пошкоджено студію, знищено частину техніки, потрошено робочі місця журналістів. На щастя, люди залишилися живими. Телевізійне мовлення тимчасово неможливе, але жур-

за якою світ готовий звикнути до масових убивств цивільних. Він перевіряє, чи можна безкарно руйнувати міста, енергетику, інформаційний простір і перетворювати страх на інструмент міжнародної політики», – зауважив Порошенко.

«Саме тому путіна неможливо переконати словами. Його можна лише змусити відмовитися від війни. Сучасною системою ППО. Українськими дронами, які дістають військові об'єкти агресора. Санкціями, що позбавляють кремль ресурсів для продовження терору», – переконаний Порошенко.

«Дякую нашим воїнам ППО, які цієї ночі знову тримали українське небо. Дякую рятувальникам, медикам, поліцейським, енергетикам і комунальникам, які без перепочинку працюють на місцях ударів. Щирі співчуття родинам загиблих. Сили всім пораненим», – написав він. ■

«путін вкотре демонструє: він не шукає миру. Він шукає межу, за якою світ готовий звикнути до масових убивств цивільних.»

«росія знову цілила не у військові об'єкти. Вона цілила у багатоповерхівки, у родини, у дітей, у право людей просто жити. Так само, як останніми днями – у Запоріжжі, на Харківщині, Чернігівщині, Сумщині, Дніпропетровщині. Це – не випадковість. Це – свідомою стратегією терору і знищення країни», – наголосив п'ятий

налісти вже відновили ефір на YouTube. Це дуже символічний удар. Бо кремль боїться не лише української зброї. Він боїться українського голосу. Незалежних журналістів. Правди. Саме тому атакує не лише міста, а й медіа», – зазначив він.

«кремль вкотре демонструє: він не шукає миру. Він шукає межу,

■ Адреса біди

Через блискавку згоріла хата Захисника

До редакції «Волині» надійшло прохання про допомогу

Дорогі односельчани Радехівського старостинського округу (Вишнівська територіальна громада, Ковельський район), мешканці сусідніх територіальних громад, воляниани, друзі, колеги! У сім'ї Сергія та Альони Поліщуків трапилося страшне лихо – згорів будинок та все майно.

Сім'я, в якій чоловік, тато є військовослужбовцем та захищає нас усіх від окупанта, зали-

Ось що залишилося від оселі Поліщуків...

шилася один на один у біду через страшну стихію – удар блискавки.

Необхідні значні кошти, щоб відновитись і продовжувати жити та ростити дітей під дахом над головою.

Просимо кожного, у цей нелегкий час, об'єднатися та допомогти нашим односельцям – сім'ї Поліщуків фінансово.

Щиро вірю, що ми в силі підтримати і допомогти, бо не доведи Боже нікому пережити таке лихо особисто. ■

444114415422607

QR-код на банку:

Контрактна особа – Ірина

Богуш: 068 05 98 760.

Президент Володимир Зеленський заявив, що у ніч на 4 липня українські «далекобійні санкції» спрацювали поблизу російського Петербурга: «Сили оборони України уразили портову нафтову інфраструктуру, що заробляє гроші для російської війни. Також були влучання по Кроштадту – важлива військова ціль».

У Львові заборонили електро-самокати дітям до 16 років. У місті б'ють на сполох: тільки за червень там було госпіталізовано 37 дітей через аварії на електросамокатах, за останні місяці – 100!

■ На лінії вогню

У новоспеченого лучника Сергія Жайворонка вже особисті перемоги в змаганнях по стрільбі з лука.

За плечима воїна «Птаха» – пекло війни.

«Птах» 17 годин лежав під бетонною плитою, а тепер вчиться жити без Наталки

Закінчення.
Початок – на с.1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

У 17 РОКІВ СТАВ
ВАНТАЖНИКОМ

Після закінчення Луцької школи №11 Сергій вагався, ким стати: будівельником чи автомобілістом. У 17 років влаштувався вантажником і став студентом-заочником Луцького політехнічного інституту.

Перевагу віддав автомобілям. Батько радив продовжити навчання стаціонарно в Києві, але син не захотів «сідати на шию» батькам і почав торувати власну дорогу. Уже за рік вантажника-студента перевели інженером у відділ постачання Волинського обласного дорожнього управління. Згодом він працював у комерційних структурах – спершу менеджером, а невдовзі й на керівних посадах. За обраною спеціальністю, щоправда, не працював жодного дня, але про це не шкодує.

Після вторгнення росії його життєві пріоритети змінилися. Спершу Сергій вступив у батальйон оперативного реагування «Луцьк»: патрулював вулиці, готував містину до національного спротиву, вивчав систему ПЗРК. Але всі розуміли: його тягне у військкомат. Туди він пішов у 2023 році.

Перша ротація воїна Волинського прикордонного загону була на Вугледарському напрямку. Увлечення про війну й реальність виявилися різними світами. Під обстрілами мандражило, та новоспечений солдат-піхотинець сам собі дивувався: знав, що робити зі страхом, як тримати спокій і контролювати себе. Дуже допоміг вишкіл – спершу в Луцьку, потім у Черкасах та Англії.

«ВРОГ НАКРИВ
НАС КАБАМИ»

Друга ротація під Мар'їнкою була значно важчою: безпілотники, мінометні обстріли, гази, постійне перебування на «нулі». Уже першого дня на позиції Сергій

пережив втрату побратима. Голос воїна тепліє, коли він згадує друзів-бійців і їхні позивні. Сам на війні став «Птахом».

– Жайворонко – то довго казати! – усміхається, згадуючи, як побратими вигадали йому бойове ім'я.

Тепло згадує Сергій Петрович і чотирилітніх «бійців» – Бармена, Кордона і Заставу. Коти ніби відчували небезпеку: якщо раптом бігли зі спостережного пункту, невдовзі можна було чекати обстрілу. А киця Мар'їнка так кумедно вмощувалася спати в чийомусь берці, що неможливо було не всміхнутися навіть у пеклі війни.

Сергій Жайворонко каже: і досі був би у війську, якби

«Жайворонко – то довго казати!
Будеш «Птахом!»

не поранення. У лютому 2024 року він із побратимами п'ять діб відбивав штурми й прикривав фланг однієї з позицій неподалік села Перемога на Покровському напрямку. «Фортецею» була стара ферма. Саме її ворог накрив КАБами.

Від ударів валилися стіни й покрівля. Одна з бетонних плит упала на «Птаха» та ще двох захисників. Боєць із позивним «Світязь» загинув відразу. Сергій пролежав під завалом 17 годин. Не міг поворухнути ні руками, ні ногами. Ворожі дрони не підпускали до допомоги. Та побратими не залишили його: ризикуючи життям, підповзли й за допомогою домкрата витягнули з кам'яної пастки.

«МЕНЕ ВИХОДИЛА
ДРУЖИНА НАТАЛКА, А Я
ЇЇ ВРЯТУВАТИ НЕ ЗМІГ»

– Думав, що після звільнення відразу стану на ноги, а не зміг. Вони розпухли, почорніли – страшно було глянути, – згадує Сергій Петрович.

Ще добу він чекав евакуації, потім були Покровськ, Дніпро, Вінниця, операції, реанімація, реабілітації. Півтора місяця пересувався лише в інвалідному візку. Почувався сильним, бо поруч була дружина Наталка.

Коли став на ноги, «Птах» повернувся в стрій. Служив на кордоні неподалік Володимирі, їздив на реабілітацію. Та, спираючись на тростину й не відчувуючи належно пальців рук, чесно сказав собі: «Воїн із мене вже не дуже». У липні 2025 року старший солдат Сергій Жайворонко звільнився зі служби за станом здоров'я на підставі висновку ВЛК.

Почав доробляти ремонт у хаті, волонтерити, будувати плани. Але біда прийшла з іншого боку: раптово захворіла Наталія.

– Вона зуміла виходити мене, а я її не зміг врятувати, – каже Сергій.

Це непоправне горе болітиме йому все життя. 24 лютого цього року пані На-

талія передчасно відійшла у засвіти. Світла їй пам'ять і щирі співчуття всій родині.

Сергій Петрович не вміє лукавити: без коханої дружини йому наче наново доводиться вчитися жити. Щодня завантажує себе домашніми справами, відвідує батьків, спілкується телефоном із синами, невісткою та внучкою Яною, якій невдовзі виповниться п'ять років. Опікується собакою Руною і чотирма котами.

Його дозволя – це спілкування з ветеранами, робота в Луцькій раді ветеранів і щоденні тренування. За рекомендацією реабілітологів пан Сергій почав стріляти з лука. Спершу було непросто: травмовані пальці не слухалися, та тренери підлаштували лук під стрільця.

Тепер Сергій Жайворонко виборює вже свої особисті перемоги – у команді ветеранів, сильних духом, незламних волею, перевірених фронтом. З такими людьми Україна була, є і буде. ■

Історичний мінімум рівня води в річках Волині: станом на кінець червня рівні води в Прип'яті були у середньому на 12 см нижчі за найменші історичні показники, а в Західному Бугу – на 66 см.

3 нагоди Дня Конституції України Указом Президента України ректорка Луцького національного технічного університету **Ірині Вахович присвоєно почесне звання «За заслуги перед Україною».**

2 липня у Волинській ОВА відбулось установче засідання першого регіонального Молодіжного конгресу, до його складу увійшли 54 представники молодіжних рад територіальних громад області. Головою регіонального Молодіжного конгресу Волині став Олександр Васейко, представник Підгайнівської територіальної громади.

Ще 6 нових шкільних автобусів цими днями передали для навчальних закладів громад Волинської області. Наразі на Волині вже працює 300 шкільних автобусів, із них 39 – спеціально облаштовані для перевезення маломобільних груп населення.

ФОТО: volynonline.com

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ,
редакторка відділу
інформації газети «Волинь»

«Доки долю Планети вершать азартні діди...»

Світ живе своїм життям: комфортним, красивим, здавалося б, усталеним, та все ж непередбачуваним. Споглядаючи той розмірений побут у різних країнах Європи, напевно, заздрю білою заздрістю їхнім громадянам, а при кожній нагоді ще й повторюю: «Як же вам пощастило, люди, що ви лише з книжок знаєте про гидотну росію та зліплений нею соромітницький «совок!»

Але тоді, в повоєнні роки Другої світової, в ейфорії перемоги план «советів» будувати якийсь безбожний світ із незрозумілою назвою «комунізм» мусили навіть новонароджені. Дивно це виглядало для зроду-віку боголюбивих українців замість обряду «хрещення» звершувати нововведене комуняками дійство «звіздіння». Під час нього мати мусила натомість молитви завченими лозунгами розказати дитині під «Інтернаціонал» її призначення служити партії та ідеям комунізму, а потому ще й причепити на шийку немовляти (чи на пелюшку) п'ятикутну зірку! Батьки (особливо баби-діди) в душі противилися до сліз та плювання, та перечити дурнуватої церемонії не сміли. Надто суворими були більшовицькі кримінальні закони, писані задля знищення народних культур, традицій, звичаїв!

До речі, слово «комунізм», як і все інше в своєму нищому житті, більшовики «спіонерили» в Заході, швидше всього, в італійців, які користувалися визначенням «комуна» ще наприкінці XI століття й називали ним громаду, що володіє спільним майном. Придумати щось своє в москалів розуму, як завжди, не було, тож до вкраденого причепили суфікс «ізм».

Справжні українці більше тюрми боялися гріха й таки обводили затятих ідейних виродків навколо пальця, йдучи до церкви зі сповитками ночами, манівцями, грозами, заметілями, тож хрещених, принаймні, в селах Західної України, було, як казала моя бабуся Євдокія, на пальцях полічити.

Боляче, прикро, сумно, бо вона, мільйони інших українців прожили життя, так і не побачивши нічого за пекельною колгоспною чи заводською роботою. Пам'ятаю досі, як день починався з гулу доільних апаратів близько п'ятої години ранку на колгоспній фермі й продовжувався для більшості сільського жіноцтва сапанням колгоспного поля. Його цюкали з ранньої весни, доглядаючи гектари моркви, капуста, картоплі та інших овочів. Нас, дітлахів, бабусі й матері брали з собою, ведучи за руку за коровами, телятами, биками й телятами, бо доки колгоспниці за копійки сапали тричі по кругу до смеркання довжелезні рядки буряків (мали їх по два-три й більше гектарів), хтось мусив наглядати за домашньою чередою на пасовищі.

Через вічну роботу навіть візит до райцентру на базар планувався за тиждень-два наперед, а виїзд до Луцька був мало не святом. Побувати десь за кордоном (не «полетіти») вважалось мало не зрадою «отчезства», а прийти на парад намагалися навіть із лікарняного ліжка, аби не впасти в немилість керівництва.

Борони Боже, від такої історії, вождів кожну країну! Моїм нинішнім друзям-данцям завжди важко вірити в ці та в сотні інших жахливих фактів, якими росія та її вилупок-сррр скалічили життя кількох поколінь. Спостерігаю натомість безтурботний, усміхнений, щасливий від стабільності людський потік у Копенгагені, в Кракові, чи деінде й міркую: от би знати, скільки з близько 8,3 мільярда людей, які живуть на Землі, переймаються тим, що до сьогоденних 50-ти збройних конфліктів загалом причетні аж 90 держав. Через повномасштабне вторгнення росії летять кров в Україні, на Близькому Сході загострилося протистояння Ізраїлю, США та Ірану. Воюють Афганістан і Пакистан, йде громадянська війна в Ємені, не стихають активні бойові дії в країнах Сахелю (Африка)... На жаль, цифру вболіваючих за мир не дослідять ні статистики-професіонали, ні всі разом узяті штучні інтелекти. Доки долю планети вершать азартні діди-правителі, доти будуть гинути безневинні прості люди, а спадкоємцеві зажерливої радянської імперії путіну вже вдалося пересварити пів світу. Як не дивно, чомусь він, світ, ведеться на провокації недолугого орквіського вождя, підіграючи йому в моральному свавіллі. Доречними в кожному такому випадку є слова Вінстона Чечилля: «Якщо країна, обираючи між війною і ганьбою, обирає ганьбу, вона одержить і ганьбу, і війну». ■

Побачення з Волинню

Тут за хатою – ліс, за лісом – Буг, а за Бугом – Польща і поруч – білорусь

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

Залишається ще орнітологічна версія: вільшанкою називається маленька пташка, котра гніздиться на Поліссі, зокрема у мішаних лісах. А цікаво, з чим співзвучна для місцевих мешканців назва їхньої Вільшанки – деревом-вільхою чи пташкою – вільшанкою? Як сказала одна із жінок, вона ніколи й не задумувалася над походженням назви – просто любить село, в якому прожила багато літ, й не уявляє свого життя десь-інде.

«ЗАГАЛОМ У СЕЛІ ЗАЛИШИЛИСЯ ЛЮДИ ПЕНСІЙНОГО ВІКУ Й СІМ'І З ДІТКАМИ»

У село, за яким уже Польща, ми їхали зі старо-стосовно Оксаною Тумік. Від пані Оксани й дізналася, що дані стосовно кількості населення, подані у Вікіпедії, вже не відповідають дійсності: не 98 чоловік тут живе, як там зазначається, а лише 40, хоч зареєстровано 62. Війна внесла свої корективи.

І раніше люди їздили за кордон на заробітки, але поверталися додому, до батьків, – каже староста, – а зараз не поспівають. От і населення менше стало. Не подалися нікуди старші жителі. Та от я думаю, що за останні роки п'ять, певно, шестеро чи семеро вмерли. Ще когось забрали до себе діти, котрі мешкають в білорусі. Загалом у селі залишилися люди пенсійного віку й сім'ї з дітками. А молодь, зокрема ті, хто якійсь коледж закінчив, виїхала. Хтось – щоб продовжити навчання, інші – на роботу.

Стосовно того, за рахунок чого люди зараз живуть, то це, звичайно, – ліс. Починається сезон збору чорничі – всі там. Так само й восени, коли збір грибів. До речі, староста розповіла про те, що в останні роки люди мають можливість заробити ще й на полуниці. Виявляє із Вільшанки став інцидентом цього бізнесу, організувавши на добру справу земляків. На земельних палях місцеві мешканці посадили ягоди. Тепер гуртом доглядають, збирають урожай. Знаходяться й покупці на смачну, вітамінну продукцію.

Щодо лісового промислу, то, звичайно, ми говорили про те, які корективи внісла війна у зв'язку з близькістю до кордону. Місцеві мешканці хочуть іти на свою, давно облюбовані місця, але зараз існують значні обмеження.

І прикордонники завертають їх, – каже пані Оксана, – бо ж це в інтересах самих людей, які наражають себе на біду. Адже в тій заборононій зоні – є заміновані території, й може статися біда. Тому щороку, коли починається сезон збору чорничі, ми разом із вартовими кордоном ходимо буквально з хати в хату,

Іван Кушнір і його дружина Валентина за багато літ звикли до життя серед лісу.

повідомляємо, куди можна заходити, куди – ні.

А ще староста розповіла про готовність до евакуації населення.

– Вона була обов'язкова в 2022 році, коли почалося повномасштабне вторгнення, і в 2026-му це питання – актуальне. Звичайно, багато що змінилося – за роки війни прикордонна відчужена захищена. Та якби, не дай Бог, людей треба було евакуювати, то діляти б чітко. Для цього маємо списки мешканців по кожному селі, знаємо, хто з них маломобільний, хто – з інвалідністю. Відомо, хто може виїхати своїм транспортом, а кому його потрібно надати. І, знаєте, є такі, хто й сьогодні каже, що все життя прожили тут, і нікуди не будуть виїжджати.

Протяжність єдиної вулиці Вільшанки з назвою «Центральна» – до двох кілометрів. Ті, хто все життя прожив тут, знають, яким село було, бачать, яким стало. Давно вже канув у Лету колгосп, десь чверть століття тому була закрита й початкова школа (до неї через зарості й не проїхати, тож навіть того, що залишилося від будівлі, не вдалося занікмувати). А ось приміщення, в якому були ФАП та клуб, ще стоїть, і в досить доброму стані – принаймні, зовні. Адже медичний заклад був тут до 2023-го, а культурний заклад закрили десять років тому. І якщо колись у клубі можна було зустрітись з якоюсь оказією (побачитися, почути сільські новини), то тепер місцем таких зустрічей є хіба... той же ліс, куди ходять мешканці Вільшанки по ягоди, гриби. Правда, є й новинка – ознака цивілізації, якої донедавна село було позбавлене. Воно вже – з інтернетом, який сюди проведено, за інформацією старости, в 2022 році.

Виявляється, Олег – не вільшанський. Але, судячи з почутого в подальшому, вже так прижився в цьому селі, що здається, ніби й народився тут. Він, хлопечко із Володимиром, зустрів свою майбутню дружину, Оксану, коли вони вчилися разом у технікумі княжого міста. Коханка було таке, що не злякався їхати в глибинку. А зараз, мабуть, може повторити відомі слова з приводу того, що важливо не те, де живеш, а з ким живеш. Від його дружини Олександр передає її любов до Вільшанки. А любов ця – дивовижна. Коли вона зайшла про те, чи не було думки переїхати в якийсь місто, ближче до цивілізації, то Оксана, не задумавшись і на мить, сказала: – Ніколи... Ми як приїж-

даємо зараз в якийсь місто, то мені хочеться швидше повернутися у свою Вільшанку. Якщо вже й переїхати звідси, то хіба в Карпати – і то в гори, де людей взагалі нема. Для когось тягарем є город. А я охоче на грядках пораяю. А ще ліс є моєю стихією – щороку чекаю, коли вже по чорничі почну ходити, по гриби.

До речі, Оксани до душі не лише садити, сіяти, дари природи збирати – її душа ще й романтична та творча. Жінка любить малювати. І була можливість побачити ті її картини, що прикрашають невеличкий, ошатний будинок, зведений на обійсті, неподалік житлового будинку.

– Тут все – з дерева, і зроблено руками чоловіка, – почала Оксана з комплімента на адресу Олега, а потім показала свою творчість. Зауваживши, що написані картини за номерами (Набори для творчості «Картини за номерами» винайшли, розробили та випустили на ринок 1950 року власник Palmer Paint Company (Детройт, штат Мічиган) Макс Клайн (Max Klein) і художник Ден Роббінс (Dan Robbins). Співатори шукали спосіб, завдяки якому практично кожна людина могла

Валентина Доскока, яка колись вчителювала, виродковує теляток: може, це одна корівка буде у Вільшанці?

чи наперед, скажемо, що з цієї думкою й прощалися, адже зустрілися із подружжям, яке з роками – як ті два лебеди на їхній альтанці. Коли мова зайшла, як переплелися їхні життєві дороги, Іван сказав: – Заблудилися якось Валя в лісі, а я, збираючи гриби, знайшов її й привів до себе. Так і залишилася тут.

Що в лісі можна заблукати, то це – не дивина. А ось стосовно другої частини оповідки («знайшов її й привів до себе»), то це такий жарт. Насправді було зовсім не так, і дружина внесла поправку: – Нас моя подружка познайомила. Я ж родом із села Свйчів тодішнього Володимир-Волинського району. Мене направили на роботу в Пульмівську школу на Шащині – викладала тут українську мову й літературу. Й коли ми з Іваном у 1989-му одружилися, і я перебралася до нього у Вільшанку, то ще цілий рік не покидала роботу в Пульмі – чоловік возив мене мотоциклом туди-сюди. А потім так пішла працювати у Вільшанську початкову школу. Бог дав подружжю двох синів.

Одне слово, Валентина

Оксана Белова: «Може цілий день «пропахати», а вночі, до 4-ї години, сидити за картиною».

роках, багато хто виїжджав у білорусь, – каже Галина Іванівна. – І ми з моїм Михайлом після весілля подалися до Бреста. Він на механічному заводі робив, я – на фабриці килимів. Там вже й квартири нам давали. Й чоловік не проти був, щоб ми в білорусі жили. Але я й слухати про таке не хотіла. Чесно скажу, до розводу доходило. Послухався мене Михайло, повернувся ми додому, в село чоловіка, яке стало рідним і для мене, й для наших дітей, а там – і онуків.

Оксана Тумік. ла б написати повноцінну квартиру без спеціальних художніх навичок і знань, що дозволило б створити новий формат хобі. – Авт.), додала: – І я люблю малювати, й дочка. Це заспокоює мені нерви. Може цілий день «пропахати», а вночі, до четвертої години, сидити за картиною.

А ось, коли до обійстя Белових підїхала велосипедом мама Оксани, Галина Шевчук, коли ми з нею поспілкувалися, то стало зрозуміло, в кого донька вдалася, – як то кажуть: «Яблуко

«ОДИН СИН БУВ, І ТОГО ВІЙНА ЗАБРАЛА»

І ще про одну зустріч у Вільшанці не можна не сказати, бо вона свідчить про

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Ніна Назарук: «Фотографія сина та його нагороди – ото і все, що залишилося мені».

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Ніна Назарук: «Фотографія сина та його нагороди – ото і все, що залишилося мені».

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Ніна Назарук: «Фотографія сина та його нагороди – ото і все, що залишилося мені».

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Ніна Назарук: «Фотографія сина та його нагороди – ото і все, що залишилося мені».

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Ніна Назарук: «Фотографія сина та його нагороди – ото і все, що залишилося мені».

те, чим ми живемо вже п'ятий рік, коли в Україні йде війна. І в цьому маленькому селі, де всього чотири десятки мешканців, живе мати захисника-Героя – Ніна Назарук. І тут, у прикордонні, на кладовищі була б могила, над якою майорів би національний жовто-блакитний прапор. Але оскільки кладовища тут нема, то Сергія Назарука похоронили в Пульмі.

Свого часу сім'я, про яку йде мова, жила в селі Підманове (там Сергій народився, ріс), але згодом переїхала у Вільшанку. Сергій закінчив Пульмівську школу. Свого часу й одружився в тому ж Підмановому, але скоро повернувся додому. Як кажуть, що молоді повійджали із Вільшанки. Залишилися тут ось такі, як Іван Кушнір, його дружина Валентина, які звикли до життя серед лісу, до того, що не будильник вранці піднімає, а спів птахів. Хазяїнують, як можуть, маючи такого-сякого трактора, щоб город свій обробити, і домашнього млинка, аби зерно перетерти на корм для живності. Ще рік тому в них було дві корови. Тепер тримають одну та що годують теля. На всю Вільшанку, до речі, – дві корови, а колись, як довелось почути, було дві череди.

Коли Іван та Валентина поженилися, то ще чимало літ жили в старенькій батьківській хатині. – Розкидав я її й збудував нову, – каже чоловік. – І було то вже в 2012 році. Ось ця хата і є крайньою на єдиній вулиці Вільшанки – Центральній. За нею – тільки ліс, а за ним – Західний Буг, кордон із Польщею. Коли мова зайшла про хутірське роздолья обійстя – тут нема меж із сусідами, а, отже, й суперечок, що курка чи качка зайшла в чужий город, то виявилось, що така глибинка, близькість лісу має й свої мінуси. Нібито місця багато – куди не глянь, то простір, але ж, як сказали господарі, курей мусять тримати закритими, «бо до самої хати ліс підходить – вже не одну потягнув».

Слово – зброя!

«Нині Бог на фронті – наші Збройні Сили»

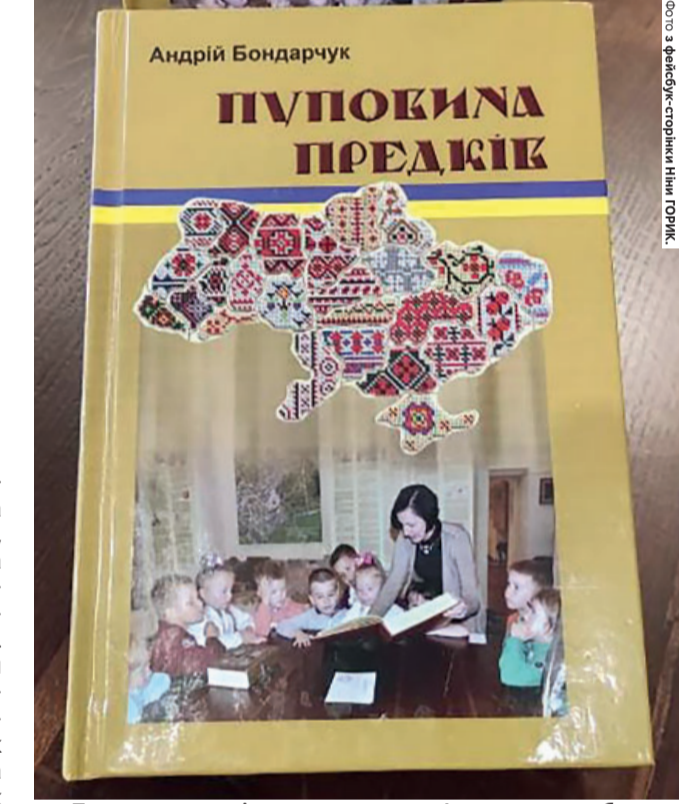
«Представляти цей потужний творчий доробок Андрія Бондарчука – для мене велика честь», – каже ведуча презентації книги «Пуповина предків» Ніна Горик.

Нову книгу «Пуповина предків» 89-річний Андрій Бондарчук присвятив онукові-добробольцю, який із 2014-го став до зброї за Незалежність України. І в цьому є особлива велич: дід проголошував державу – внук її боронив

Ніна ГОРИК, член Національної спілки письменників України

Андрій Бондарчук – справжня легенда Волині. Його творча, громадська і державотворча діяльність – яскрава й багаторанна, про неї можна говорити доволі й захоплююче. Однак вражає й інше: свій насичений подіями життєвий марафон Андрій Іванович проживає не тільки як учасник важливих подій, а й як письменник-аналітик – пише науково-дослідження, у яких фіксує все, чим жив і живе наш край, його рідне Полісся, його народ.

Новий творчий набуток Андрія Бондарчука – книга «Пуповина предків» (2026), яка продовжує тему національної пам'яті, вірності рідній землі й відповідальності за її завтрашній день, нагадуючи, що «безпам'ятство – страшна біда для нації, погубить...» Автор до глибини душі переймається долею України, прагне донести до читачів те важливе й особливе, що наснажує й гуртує українців у велику націю. Людина великого життєвого, професійного, державотворчого досвіду має що сказати і суспільству, і владі, і державі – і робить це відверто, широко, іноді – гостро! Автор вказує, що йде до читача з «художньо-публицистичним виданням», із книгою вільної структури, змістовою багатоплановою... Додам: із питаннями філософськими, духовними, суспільно-бюлетними, із власними роздумами, що переконають або викликають на дискусію. Тому маємо книгу-експеримент, книгу-вболовання, заклик бути суспільно відповідальними

«Пуповина предків» – книга про пам'ять, яка теж є зброєю. І про відповідальність кожного: придбавши її, читач допомагає Збройним Силам України.

громадянами своєї держави. Автору вдається унікально зайвої декларативності – устами своїх персонажів він широко знається у напрямку удосконалювати наше суспільство, закликати брати долю держави у свої руки, думати над своїми державотворчими діями і рішеннями. А щоб поглиблювати громадянську свідомість, дає цікавий просвітницький матеріал – читай, думай і роби висновки!

У новій книзі Андрій Бондарчук майстерно поєднує засоби публіцистики й белетристики, різні художні прийоми, які допомагають розкрити реальне життя волею ліній у різні епохи, малює живою повнокровні образи земляків, створює колоритні картини побуту, виконані створочивою місцеву говірку. Чотири частини книги – це окремі відтинки історії, різні періоди життя, нові емоції і нові наративи.

Через біографію головного героя – ентузіаста-краєзнавця Романа Бортика розкривається так званий «комуністичний рай» на Поліссі – колгоспи,

Людина без історичної пам'яті беззбройна. То глина чи пластилін: з неї можна виліпити і справжнього патріота, і ворога.

заслання, протести проти більшовизму. Через образ Сидора Чабана – героїка УПА, участь поліссян у боротьбі проти більшовицької влади, розправа червоного режиму з борцями та їхніми прихильниками... Дві частини книги («Хата на Лелецій горі» та «Долі на життєвому полі») – художньо привабливі екскурсії в минуле – від часів Наполеона до епохи польського панування на Волині... Четверта – «Битва за державу». Сторінки мужності, хроніка важкої війни з рашистським злом, роздуми про його виток, про ідеологію та ідеологію варварства...

Спрямовуючи погляд читача у близьке й далеке минуле, автор аналізує сучасне і формує майбутнє, наголошує: «Людина без історичної пам'яті беззбройна, то глина чи пластилін. З неї можна виліпити справжнього патріота і ворога, ледаря і працюючого, розумаху і примітивну особу. Звідали ми багато влад: польську, совіцьку, німецьку, знов совіцьку. Кожен окупант переробляв нас». І тому тепер треба формувати себе і свою державу, бути державотворцями – іншої ради в українців нема, – такі думки й переконання викликає книга, котра йде сьогодні до людей з-під пера нашого земляка, старійшини волинського письменства 89-річного Андрія Бондарчука.

Усі кошти від придбання книжки спрямовуються на допомогу нашій армії. Тому, вказує автор, «реалізація в виручку стане особистим внеском ЗСУ кожного, хто придбає книгу».

Привертає увагу й присвята: «Андрієві, моему онукові, добробольцю-ві-воювачу, який з 2014 року збройно, разом з побратимами, боронив Незалежність України», «живим і полеглим захисникам рідної землі, які зберегли дух і звитягу предків, твою державу, їхній матерям, тим хто допомагав і допомагає ЗСУ».

Сьогодні онук – ветеран війни Андрій Млинарський – супроводжує Андрія Івановича під час публічних виступів, презентацій. Він – захисник держави, яку проголошував його дід, депутат Верховної Ради першого демократичного скликання, і волонтер, завдяки якому книжка «Пуповина предків» допомагає наближати жаданий мир.

УРИВОК З КНИГИ АНДРІЯ БОНДАРЧУКА «ПУПОВИНА ПРЕДКІВ»:

«Я не атестів, вірю в єдиного Творця як у Всесвітній розум. Але не тільки я, а й мільйони бачать, що життя часто не вкладається в релігійні догми. Тому, як кажуть, хоч в лоб стріляй, але не повірю, що все твориться з волі Божої. Згадайте життя Яри, Ірпіня, Гостомеля, Бородянки, інших населених пунктів, бомбовування драмтеатру в Маріуполі, залізничного вокзалу в Краматорську, де перебували тисячі людей, підірв дамба Каховської ГЕС і тисячі інших масових злочинів. Люди! І ви повірили у те, що то з волі Божої? Тоді у вас в голові замість мізків – половина».

От відповідь на «Не убий!» у «Завіті» я знайшов. Зло на землі треба карати жорстко, негайно, безжально. Доки справа дійде до суду Небесного, зло торжествуватиме, буде насолоджуватися перемогою, а жертви, в нашому випадку України, не стануть. Нині Бог на фронті – наші Збройні Сили, всі ті, хто сприяє нашій перемозі. Її хоче і Всевишній, бідою вчить нас: мисліть і дійте краще, аніж ворог. Караючи його, ви прокладаєте дорогу добру, показуєте, що й це страшне зло можна здолати».

■ Пульс тижня

«Треба, щоб ви могли поїхати до кожного ветерана, бо не всі приїдуть до вас»

Міністерка у справах ветеранів України Наталія Калмикова відвідала Колківську, Маневецьку, Любешівську та Камінь-Каширську громади

Богдана КАТЕРИНЧУК

Разом із заступником голови ОДА Тарасом Шкітером та начальницею обласного управління з питань ветеранської політики Вітою Прокопчук посадовця ознайомила з тим, як в області реалізують державну ветеранську політику, надають соціальні та адміністративні послуги, створюють умови для реінтеграції захисників і захисниць у цивільне життя.

Зокрема, у кожній громаді відбулися зустрічі з фахівцями супроводу, ветеранами та їх родинами, під час яких поспілкувалися про програми підтримки та проблеми, які найчастіше порушують ветерани.

«Мені дуже важливо почути від вас ваші побажання, пропозиції та проблеми. Адже те, що ми формуємо на рівні міністерства, реалізується безпосередньо в громаді. Тому давайте у форматі живого діалогу все обговоримо», – зауважила у Маневецькій громаді Наталія Калмикова.

Перш за все, міністерку у справах ветеранів цікавила робота фахівців супроводу.

«Треба, щоб ви могли поїхати до кожного, бо не всі приїдуть до вас», – відзначила вона. ■

Таке обладнання допоможе в роботі місцевої пожежної охорони

Камінь-Каширська громада продовжує зміцнювати свою спроможність реагувати на надзвичайні ситуації завдяки підтримці надійних партнерів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Нещодавно у Камінь-Каширській районній організації Товариства Червоного Хреста України відбулася зустріч, під час якої для добровільних пожежних команд громади передали спеціалізовані рюкзаки для надання першої психологічної допомоги, що надійшла за підтримки Норвезького Червоного Хреста.

Від Камінь-Каширської громади допомогу отримав директор Центру безпеки громадян Петро Герасимик. У межах заходу інструктор з першої допомоги провів інформаційну сесію для волонтерів та учасників, під час якої ознайомив присутніх з особливостями використання отриманого оснащення та алгоритмами надання першої психологічної допомоги людям, які пережили стресові чи кризові події.

Таке обладнання стане важливим інструментом у роботі місцевої пожежної охорони, адже дасть можливість не лише оперативно реагувати на надзвичайні ситуації, а й надавати необхідну психологічну підтримку постраждалим у перші, найскладніші моменти. ■

■ Актуально

І річки зачекались дощу...

Тривала спека та майже повна відсутність опадів призвели до суттєвого зниження рівня води у водоймах Любешівщини

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Ситуація нині є критичною, як сказав начальник Любешівської експлуатаційної дільниці Волинської регіональної філії ДУ «Українські гідромеліоративні системи» Віктор Крисько.

За його словами, повідомляє на фейсбук-сторінці газета «Нове життя», історичний мінімальний рівень води у Прип'яті був зафіксований у 1952 році й становив 132 сантиметри. Наразі рівень води у річці – 153 сантиметри.

У Стоході рівень води становить 178 сантиметрів. Фактично, зазначає фахівець, стік її припинився.

Через високу температуру води та застій активно розростається рослинність. У ній зменшується вміст кисню, що може призводити до загибелі риби.

Складною є й ситуація з рівнем ґрунтових вод. У криницях багатьох населених пунктів води стало значно менше. ■

■ Слово – зброя!

«Я до вас, мої предки, з поклоном»

Фото із фейсбук-сторінки Ольги КУХ.

Авторка збірки поезій, написаних поліською говіркою, і Костянтин Антонюк та Юрій Громик, яким пані Ольга вдячна за фінансову та моральну підтримку.

Нещодавно побачила світ перша збірка поезій Ольги Кух із Любешова під такою промовистою назвою

Катерина ЗУБЧУК

«Збіркою віршів, прозових оповідок зараз важко когось здивувати: авторів, книжок – багате, – пише на фейсбук-сторінці Юрій Громик. – А от трапляється людина, яка таки дивує (ще й викликає особливо щемні й трепетні відчуття).

Бо – вперше! Уперше побачила світ збірка, яку суціль написано волинсько-поліською говіркою. Так, так, рідну говірку села Бучина, що в Любешівській громаді, авторка – Ольга Кух – перетворила на повноцінний художній інструмент (піднесла до рівня літературно-книжної мови!) Поліське мовлення в поезії звучить гарно

й колоритно. Книжка демонструє гранично інтимну (часом аж на рівні дитинно-безпосередньому, а тим – вельми справжньому) щирість; органічне замишування поліським і родинним усесвітом, який, на жаль, минає (а тому багато ще й світлого суму, тому – така тонка ностальгія)...

Ніжне доторкання до народної лексики, до місцевих словоформ і фонетичних варіантів слів створює ефект спомину-сповіді. Авторка має від Бога та-

чорним по білому під красивенною палітуркою, на якій так щедро посміхаються дівчата з Бучина.

Моя перша книга! Тішуся, як дитина, і надіюсь, що так буде тішитися мій улюблений читач, коли розгорне першу сторінку і вже не зможе спинитися, доки не дочитає. Адже у кожному творі, написаному нашою місцевою говіркою, старалася змалювати картину зі звичайного сільського життя, аби пе-

«Мені дуже хочеться, щоб кожен поліщук, розкривши книжку на будь-якій сторінці, знайшов там щось для себе...»

лант чути (відчувати!) голоси попередніх поколінь, а ще – вміє донести ці голоси по-колінням майбутнім».

А ось і відгук на свою першу книгу самої Ольги Кух: «Нарешті! Нарешті тримаю в руках моє рідне дітище, яке виносила, вихохла та залишила

ренести читача у світ дитинства – у той час, що так ніжно грів бабусиними обіймами, дідусевими оповідками. Фанатично хотіла зберегти для майбутніх поколінь наш говір – такий красиво-неповторний, багатий і надзвичайно рідний. Сьогодні світ

стрімко летить уперед. І порою, у тому швидкому русі, просто хочеться спинитися, скинути буденне взуття і отак-от, босою, по стежинці, що поросла споришем, зайти до бабусиної хати, сісти на темній лаві біля печі і завмерти. Трищатиме лучина в печі, пахнітиме млинець при полум'ї, тихо лунатиме молитвочка «На Осіяньській горі...» І сидіти собі, аж вніміти, й боятися поворухнутися, аби не злякати своє марево...»

Особливі слова вдячності Ольги Кух адресує пану Костянтину Антонюку – корінному любешівцю, завдяки спонсорській допомозі якого книга побачила світ. А також Юрію Громіку – за його моральну підтримку.

А безпосередньо в телефонній розмові пані Ольга з великою втіхою розповіла, що книга вже, як кажуть, пішла в люди. Її купують, тож тираж друкується. А ще з великою любов'ю до

своїх читачів сказала такі слова: «Мені дуже хочеться, щоб кожен поліщук, розкривши книжку на будь-якій сторінці, знайшов там щось для себе...».

До речі, Ольга Кух зараз на заробітках у Німеччині – такі реалії. Додому пані Ольга приїжджала на короткий час. Коли мов розмовляли, то вона знову готувалася в дорогу. Тож ми побажали їй легко пройти кордон. ■

Ольга Кух тішиться, що її перша книга вже, як кажуть, пішла в люди.

Пропонуємо нашим читачам один із віршів Ольги Кух з її першої книги, аби ви відчули говірку поліського села, яку авторка так прагне зберегти для майбутніх поколінь.

За вугол вокна зачіпелася нуч,
Вісєть, ек сова, чорна сажа.
Сопе ї собі тєжко бигбыва пїч:
'Дна в хате, ек пάλлиць, - оць ї важко.

Ше влітєся гвери хоч хтось 'дкрівав
Й хоч крошки свїжїї було вгбому.
Тїперка павук всьо так щєльно заслав
Й повїсився в кожнїм куткбве.

Порог вже полбав на грїбнї траскї,
Бо шєлїн сточєв його в сєто.
Чї буде ше в хату комуся войтє?!
Ну буде... Вже всі на тїм свїту...

Вїсєть собі нуч на старому вокнї,
Тако гожїгїє го ранку.
Полўпљяна пїч у конєчному снї
Доварує в горщїку манку...

■ Герої не вмирають!

Матері отримали ордени синів

На центральній площі Любешова, біля Алеї пам'яті, відбулася церемонія вручення державних нагород рідним полеглим захисникам України

Богдана КАТЕРИНЧУК

Посмертні ордени «За мужність» III ступеня отримали матері військовослужбовців Івана Петрака та Владислава Харитонюка.

■ Небезпека

На Волині палають торфовища

Аномально спекотна погода та сухість продовжують провокувати займання в екосистемах

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Особливо складна ситуація із торфовищами, які через специфіку горіння тре-

ба довго поливати водою. Цими днями тривала ліквідація двох нових пожеж у Камінь-Каширському районі. Поблизу села

Залаззя площа займання становила 2,8 гектара, а у селі Нові Підцаревичі – півтора гектара. На місці події спільно працю-

вали професійні рятувальники ДСНС та працівники місцевої пожежної охорони сіл Залаззя, Цімени і Костюхівка. ■

Державні нагороди матерям полеглих бійців вручали біля Алеї пам'яті.

Після загальнонаціональної хвилини мовчання їх вручили представники другого відділу Камінь-Кашир-

ського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Лейтенант Іван

Петрик, житель села Зарудчі, проходив службу у складі 127-ї окремої важкої механізованої Харківської

бригади. Орден «За мужність» III ступеня йому присвоєно Указом Президента України у грудні 2025-го ще за життя. Однак отримати державну нагороду він не встиг – 20 січня 2026 року він загинув під час виконання бойового завдання на Харківщині.

Старший солдат Владислав Харитонюк, житель Любешова, служив у лавах 115-ї окремої механізованої бригади. Він загинув 6 серпня 2025 року на Харківщині. Відповідно до Указу Президента, у грудні 2025 року йому було присвоєно орден «За мужність» III ступеня. ■

■ Редакційний щоденник

Фото: «Суспільне Суми».

49-річний військовослужбовець Олександр Зіняк із позивним «Лис» поедне службу із написанням віршів та прози. Родом із Рівненщини, понад 26 років мешкає на Волині, а нині служить на Сумщині.

Коли фронтовика ранить байдужість, а переселенця – пам'ять про дім

Штабсержант Олександр Зіняк дивується нічним «перегонам», дронам для розваги й наркотичним «закладкам» у тилу, а родини з Вугледара, Лимана та інших зруйнованих міст досі носять із собою втрачений дім

Чим переймався і з чого дивувався впродовж останнього часу спеціальний кореспондент газети «Волинь» Ігор ЛІСОВИЙ

ТИЛ ТЕЖ МАЄ ТРИМАТИ СТРИЙ

Олександр Зіняк – нововолинець, штабсержант військового підрозділу, наш захисник. На його життєвий вибір вплинули дідусь — військовий, ветеран Другої світової війни, і бабуся, які практично його виховали. Хоч Олександр здобув фах психолога у Волинському університеті, верх узяла дідова військова наука.

Він пройшов АТО, а з перших днів повномасштабної війни знову на фронті. Пише вірші й прозу, обпалені війною. Під час відпусток заходить до редакції – зі своїми рядками, фронтовими розповідями і чесними думками про тил. Нещодавно командування надало Сашкові довшу відпустку – на 50-річчя і для реабілітації після поранень.

Коли країна воює, кожен має своє місце в обороні держави. Одні зі зброєю стримують ворога. Інші працюють у лікарнях, на підприємствах, у школах, волонтерських центрах. Тому військові, повертаючись додому навіть ненадовго, гостро бачать, наскільки тил усвідомлює свою відповідальність.

Олександр за роки війни бачив бойові позиції, втратив побратимів, обстріляв, щоденно боротьбу за незалежність. Але вдома його вразило інше.

– У вечірній та нічний час вулицями міста регулярно проносяться мотоцикли без глушників. Рев двигунів лунає далеко за північ. Дивують і нічні алкогольні посиденьки на автозаправках. Компанії розважаються до ранку, не думаючи, що за сотні кілометрів від них українські військові несуть бойове чергування, перебувають під обстрілами й ризикують життям, – каже воїн.

Є й інша проблема. За словами Олександра, таксистки нерідко возять людей до так званих «закладок» на покинутих територіях поблизу шахти №8. Про ці місця давно говорять у місті, але ситуація не зникає.

Ще один випадок важко пояснити. Повертаючись уночі до міста, військовий помітив у небі безпілотник. Перша думка фронтовика зрозуміла: невже ворожий дрон? Та з'ясувалося, що це цивільний власник безпілотника так розважався.

« У тилу ревуть мотоцикли, а переселенці досі чують гуркіт рідних руйн. »

– На фронті звук дрона означає небезпеку. Для багатьох військових це сигнал негайно шукати укриття. Тому важко зрозуміти, чому хтось запускає безпілотники заради розваги у воєнний час, – говорить військовослужбовець.

Війна – це не лише лінія фронту. Це вся країна. Життя не повинно зупинятися. Люди мають право на відпочинок. Але між відпочинком і безвідповідальністю є велика різниця.

Гучні нічні заїзди, розваги з дронами чи наркотиками навряд чи можна наз-

вати нормою, коли тисячі українців щодня ризикують життям заради нашої свободи.

Кожному варто запитати себе: чи допомагають мої дії країні вистояти? Бо тил – це не місце, де війна закінчується. Тил – це місце, де також тримають стрій.

ДІМ, ЯКИЙ ДОВОДИТЬСЯ НОСИТИ ІЗ СОБОЮ

Цей пост у соцмережах знайшов гірничий інженер із Вугледара – міста, яке російські садисти перетворили на руїни. Разом із сім'єю його другою домівкою став Нововолинськ. У перші дні війни ми допомогли їм із житлом.

Тепер Максим працює у ДП «Волиньвугілля» заступником генерального директора. Його старший син і невістка – правоохоронці. Обоє фактично вирвалися з оточеного Маріуполя і нині служать на Сході України. Батьки хвилюються, бо син часто буває у відрядженнях на передовій.

Максим, його молодший син-десятикласник, дружина й мама часто повертаються спогадами у рідний Вугледар: на шахту, на вулиці міста, до друзів і сусідів. У словах незнайомої переселенки він упізнав і долю своєї родини:

«Ми звикли чути: "Головне, що живі". І це правда. Але за цими словами губиться інша правда: для сотень тисяч українців війна не закінчується навіть далеко від фронту. Вони втратили не лише квадратні метри – вони втратили частину себе. Та людське серце не працює за наказом».

Для багатьох переселенців життя перетворилося на валізи, орендовані кімнати, гуртожитки і нескінченні перейзди. Немає власного житла, стабільності, впевненості в завтрашньому дні. Немає того відчуття, коли повер-

таєшся додому і знаєш: це твоє місце у світі.

Сьогодні ти тут. Завтра – в іншому місті. Післязавтра знову треба починати все спочатку: шукати роботу, житло, знайомства, відновлювати документи, доводити право на допомогу, знову пояснювати свою історію.

Болить і те, що друзі, сусіди, однокласники, колеги розлетілися по різних містах і країнах. А так хочеться просто побачити своїх людей, обійняти їх і переконатися, що попри все ви залишилися одне в одного.

Ще важче бачити, як руйнується те, що було частиною життя: рідні вулиці, будинки, сквери, дитячі майданчики, знайомі магазини. Сьогодні багато з них існують лише на фотографіях і в пам'яті. А в декого й цього не лишилося: після артобстрілів від будинків переселенців із Лиману залишилися тільки обвуглені рештки сімейних фото.

Особливо добре цей біль розуміють люди з Вугледара, Бахмута, Маріуполя, Авдіївки та десятків інших міст, які ворог перетворив на руїни.

Попри все, вражає сила людей, які вистояли. Сьогодні у Нововолинській громаді проживає близько трьох із половиною тисяч внутрішньо переміщених осіб. Для багатьох місто вже стало другою домівкою. У перші місяці війни Нововолинськ прийняв і обігрів понад десять тисяч переселенців.

У підтримці цих людей важливу роль відіграють працівники управління соціального захисту населення, відділу супроводу ветеранів війни Нововолинської міської ради та небайдужі мешканці громади.

Для багатьох мешканців гуртожитку колишнього професійного училища №11 рідною людиною стала його комендантка Тетяна Андрієнко. Тут її називають другою мамою. Бо допомога переселенцям – це не лише документи чи організаційні питання. Це вміння вислухати й підтримати тоді, коли людина втратила майже все.

Нововолинськ також став одним із перших міст в Україні, яке активно долучилося до державних програм забезпечення житлом внутрішньо переміщених осіб. Для багатьох родин це шанс знову відчувти під ногами твердий ґрунт.

Проблем ще багато. Хтось роками відновлює документи. Хтось шукає загублені родинні зв'язки. Хтось доводить право на соціальну допомогу. Але ці люди не здаються.

Серед них – родина гірничого інженера зі зведеного Вугледара. Серед них – Ганна Лашкевич із села Піски на Донеччині, яка змогла відновити документи для свого онука. Її непросту долю описала наша колега, заслужена журналістка України Валентина Петрошук.

Такі історії не є сенсаційними. Вони драматичні, але обнадієливі. Саме з них складається справжня історія людської стійкості. І якщо війна відібрала у когось рідне місто, наш обов'язок – допомогти цим людям знайти нову точку опори. З поваги до їхньої мужності. ■

■ Пульс тижня

Волинь назавжди попрощалася з відомим тренером

ФОТО: UKR.NET

Світла Вам пам'ять, Микола Григоровичу!

3 липня у Луцьку провели в останню путь заслуженого тренера України з важкої атлетики, 74-річного Миколу Авраменка

Петро ПАС

Понад пів століття він присвятив розвитку спорту на Волині, виховав десятки спортсменів, серед яких – учасники Олімпійських ігор, чемпіони України та міжнародних змагань. Попрощатися із волинянином до кафедрального собору Святої Трійці прийшли рідні, друзі, колеги, знайомі, жителі міської громади.

Авраменко Микола Григорович – заслужений тренер, заслужений працівник фізичної культури та спорту України, тренер-викладач з важкої атлетики Волинської обласної школи вищої спортивної майстерності з 1992 року. Микола Авраменко підготував 8 майстрів спорту України міжнародного класу, 38 майстрів спорту України, 1 заслуженого майстра спорту України. Під керівництвом тренера підопічні спортсмени завоювали 25 медалей юніорських чемпіонатів світу та Європи, встановили 5 рекордів світу серед юніорів, 6 рекордів Європи серед юніорів, 14 рекордів України серед дорослих та 15 рекордів України серед юніорів. ■

Поліція затримала чоловіка, який убив пенсіонера

Трагедія сталася в Луцьку 4 липня близько 22 години

Катерина ЗАГАЙКО

До поліції надійшло повідомлення від медиків, що до них доставили лучанина, 1955 року народження, якого побив невідомий. Чоловік мав важку черепно-мозкову травму та інші ушкодження, від яких згодом помер. Поліцейські встановили особу нападника. Правоохоронці з'ясували, що мешканець Луцького району, 1988 року народження, вчинив бійку з потерпілим, завдавши йому тілесних ушкоджень. Що стало причиною такого спалаху гніву, з'ясовують. ■

У нічній аварії загинуло двоє людей

Ще шестеро отримали травми різного ступеня тяжкості

Ліна ВОГОНЬ

Дорожньо-транспортна пригода трапилася близько першої години ночі в селі Новий Двір Ковельського району. Водій ВАЗ, мешканець Турійська, 1996 року народження, під час руху врізався у припаркований легковик. Від удару Volkswagen відкинуло на проїжджу частину, де з ним зіткнувся мотоцикліст.

Внаслідок аварії загинув водій і пасажир ВАЗ, 2002 року народження. Четверо пасажирів ВАЗ потрапили в лікарню. Це мешканці Ковельського району: три дівчини 2008, 2008, 2004 років народження та чоловік 1997 року народження. Також внаслідок аварії травми отримали водій і пасажирка мотоцикла.

Як кажуть у поліції, керманіч ВАЗ мав стан сп'яніння, по решті осіб інформація встановлюється. ■

У Володимирі зростає вартість проїзду в міських маршрутках. Тепер проїзд у громадському транспорті міста коштуватиме 15 грн для дорослих та 10 грн для дітей шкільного віку (за умови оформлення учнівської картки). Раніше вартість проїзду була 10 і 6 грн відповідно.

■ Увага, конкурс!

«А маки, маки, червоні маки
Цвітуть у полі аж до села
Зривав я маки і тихо плакав
Вона ж моєю колись була...»

ГРАНАТОБУЗ
ІЗ СЕКРЕТОМ

Грицько ГАРБУЗ

«Трійо Мареничів» (Антоніна, Світлана та Валерій Мареничі), що базувалося у Луцьку, здобуло колосальну популярність наприкінці 1970-х – 1980-х років. Їхні виступи відзначалися винятково українським репертуаром, унікальним багатоголоссям та самотнім аранжуванням, що зробило колектив справжньою музичною легендою.

«Несе Галя воду», «Чом ти не прийшов?», «Тиша навкруги», «Ой у гаю при Дунаю», «Сиджу я край віконечка» співали і москалі, і якути, і казахи, і канадці, і янки...

А автора цих рядків надихнула на запитання пісня «Маки червоні».

Ось як воно звучало:

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-10

А в заключному турі нашого весняного конкурсу ми заховали портрет відомого донедавна українця.

А виведуть вас на нього ці цифри, предмети, імена, міста, тварини і рослини: най, «особлива циганка», капелюх, Галина, Балтача, Залужний, Матвієнко, Дунай, Канада, Польща, маракаси, «боягуз» і «бамбула», кларнет, Кривий Ріг, барвінок, маки, вишня, губна гармоніка, богиня сну, рання пташка, ровер, гітара, черешня...

Чиє фото знаходиться у гранатобузі?

Тож ви зрозуміли, що в гранатобузі ми заховали світліну лідера гурту Валерія Маренича. Хто з читачів надіслав нам відповідь «Валерій Маренич», ви дізнаєтеся вже на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (зайти на неї можна за цим посиланням: <https://www.facebook.com/gric.ko.garbuz.2025/>).

А для тих, хто вперше приєднався до нашого конкурсу, нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?».

Умови інтелектуального чемпіонату – «Гарбузяче літечко-2026» – такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожен правильну відповідь отримуєте по 1 очку.

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гарбузяче літечко-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень. Тож приєднуйтеся до нас – не пошкодуєте!

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 6

Друзі, а сьогодні ми заховали назву країни.

А введе на неї такий асоціативний ряд: «смагадодий», «пара дошок», «супербрати», «бик», «сльози з берегів Амазонки», «веслування», «особливе світло», «гори», «фантастичні затоки», «підкорювачі Берега Слонової Кістки», «суперубір», «дерев'яні коні».

Що за країна захована в гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 19 липня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Анекдоти

– Дорогий, ти в мене будеш першим...
– Мила, та я зарадити тебе...
– Будеш першим вставати, прати, прасувати, готувати і виносити сміття. Зрозумів, любий?
– Вона:
– Була в туалеті. У мене дві поділки...
Він:
– У мене в туалеті також поганій сигнал!
Дружина до чоловіка:
– Знаєш, незабаром ти будеш татом! Чоловік, важко опускаючись у крісло:
– Отже, вона тобі все-таки усе розповіла...

■ Спорт

Фот: fifa.com.

Спробуйте зупинити цього вікінга-велетня зростом 195 сантиметрів!

«Хочеться ущипнути себе за руку»

У ніч на 6 липня норвежці створили історичну сенсацію: завдяки дублю 25-річного Ерлінга Голанда вони перемогли Бразилію – 2:1 – і вперше вийшли до 1/4 фіналу!

Петро ПАС

Це важко описати словами. Не так часто я залишаюся без слів, але зараз мені дійсно важко говорити. Я навіть не мріяв про таке, – зізнався після фінального свистка герой матчу з Бразилією Ерлінг Голанд. – Мені важко повірити, що я міг досягти чогось ще більшого в житті, але тепер я сам собі довір, що це можливо. Це було дивне відчуття – насправді перемогти Бразилію. Мені досі майже

« У Мессі, Мбаппе і Голанда – по 7 забитих голів на ЧС-2023. »

важко в це повірити, але ми це зробили. Це просто неймовірно... Важко описати, що я відчуваю і що відбувається, бо це справді нереально. Іноді мені потрібно щипати себе за руку, бо це дуже велика подія.

Тепер у Ерлінга Голанда – 7 голів на Чемпіонаті світу-2026 – стільки ж у Мессі і Мбаппе. ■

■ Місцева копанка

У Княгининку біля Луцька пройшла «срібна» злива

Там на місцевій арені «ЛСТМ 536» господарі поклали на лопатки головного конкурента в боротьбі на 2-е місце

Петро ПАС

«Будівельники», як кажуть, сповна скористалися осічкою ковельчан у Тростянець – 0:6, і каменя на камені не залишили від свого головного конкурента за «срібло» – команди з «Княжого міста». Якщо в першому колі «ЛСТМ 536» (Луцьк) у Володимирі розніс місцевих з рахунком –

1:4, то цього разу перевага була ще більш різкою – 5:0!

Найгучніше цьому результату аплодували у Нововолинську, адже тамтешній «Шахтар», завдяки перемозі над аутсайдером першості – «Адреналіном У-19» (Луцьк) піднявся з передостаннього, 5-го місця, одразу в призери, виборовши бронзові нагороди. Цей Чемпіонат Волині

ЧС-2026: плей-оф

1/16, 1/8 фіналу та 1/4 фіналу • Станом на 6 липня 2026 року

1/16 фіналу

Дата	Матч	Рахунок	Далі	Дата	Матч	Рахунок	Далі
28 червня	ПАР – Канада	0:1	Канада	1 липня	Бельгія – Сенегал	3:2	Бельгія
29 червня	Німеччина – Парагвай	1:1 (по пен. – 3:4)	Парагвай	2 липня	США – Боснія і Герцеговина	2:0	США
29 червня	Бразилія – Японія	2:1	Бразилія	2 липня	Португалія – Хорватія	2:1	Португалія
30 червня	Нідерланди – Марокко	1:1 (по пен. – 2:3)	Марокко	2 липня	Іспанія – Австрія	3:0	Іспанія
30 червня	Франція – Швеція	3:0	Франція	2 липня	Швейцарія – Алжир	2:0	Швейцарія
30 червня	Кот-д'Івуар – Норвегія	1:2	Норвегія	3 липня	Аргентина – Кабо-Верде	3:2	Аргентина
1 липня	Мексика – Еквадор	2:0	Мексика	3 липня	Колумбія – Гана	1:0	Колумбія
1 липня	Англія – ДР Конго	2:1	Англія	3 липня	Австралія – Єгипет	1:1 (по пен. – 2:4)	Єгипет

1/8 фіналу

Дата	Матч	Рахунок	Далі
4 липня	Канада – Марокко	0:3	Марокко
5 липня	Парагвай – Франція	0:1	Франція
5 липня	Бразилія – Норвегія	1:2	Норвегія
6 липня	Мексика – Англія	2:3	Англія
6 липня	Португалія – Іспанія	ще не зіграно	–
7 липня	США – Бельгія	ще не зіграно	–
7 липня	Аргентина – Єгипет	ще не зіграно	–
7 липня	Швейцарія – Колумбія	ще не зіграно	–

1/4 фіналу

Дата	Пара	Рахунок
9 липня	Франція – Марокко	□ : □
10 липня	Переможець Португалія/Іспанія – Переможець США/Бельгія	□ : □
12 липня	Норвегія – Англія	□ : □
12 липня	Переможець Аргентина/Єгипет – Переможець Швейцарія/Колумбія	□ : □

Жовтим виділено збірні, які вже вийшли до наступного раунду.

уже увійшов в історію області як найгірший, проте маємо надію що вже наступні першості будуть все сильніші і сильніші з більшою кількістю команд.
Футбол. Чемпіонат Волині-2026. Результати за-

ключного 10-го туру: «ЛСТМ 536» (Луцьк) – ФК «Володимир» – 5:0, «Адреналін У-19» (Луцьк) – «Шахтар» (Нововолинськ) – 1:3, ФК «Тростянець» (Тростянець) – ФЦ «Ковель» (Ковель) – 6:0. ■

Підсумкова турнірна таблиця Чемпіонату Волині 2026:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	ФК «Тростянець» (Тростянець)	10	8	2	0	44:7	26
2.	«ЛСТМ 536» (Луцьк)	10	4	4	2	25:9	16
3.	«Шахтар» (Нововолинськ)	10	4	3	3	17:15	15
4.	ФК «Володимир» (Володимир)	10	4	1	5	18:29	13
5.	ФЦ «Ковель» (Ковель)	10	3	4	3	18:14	13
6.	«Адреналін У-19» (Луцьк)	10	0	0	10	2:50	0.

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ»
ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:
► Безкоштовне харчування та проживання;
► Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
► Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізані, необрізані), балки, крокви, рейки монтажні.
Столярні: Суші дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).
Додатково: Дрова (відходи виробництва).
БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).
Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

П П БУРМАКА Н.П.
4, 11, 18 липня.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешникова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.18

■ Невигадана історія

Танці з вишнями на горищі

У селі Мали Черешеньки казали: якщо хлопець упаде з вишні – то або дурний, або закоханий. А якщо впаде двічі – значить, у дівчини гарні очі. Сашко впав тричі

Остап ЧЕРЕШНЯ

Перший раз – коли побачив Галя біля старої вишні за клубом. Вона стояла з відром, у білій хустинці, а вишні сипалися їй до ніг, ніби самі хотіли ближче познайомитися.

– Чого дивися? – спитала вона.

– Перевіряю, чи це не сон, – чесно відповів Сашко.

– І як?

– Якщо сон, то буди мене не треба.

Галя засміялася. Сашко від того сміху ступив назад, не помітив драбини, сів просто в кропиву й одразу зрозумів: кохання буває не тільки солодке, а й пекуче.

Другий раз він упав уже з дерева. Хотів показати, що він не просто хлопець, а майже орел. Видерся на найвищу гілку, зірвав найбільшу вишню, підкинув її вгору, щоб упіймати ротом, але вишня полетіла на дах клубу, а Сашко – в обійми Галиного відра.

– Ти завжди так знайомишся? – спитала вона.

– Ні, – сказав він із відра. – З тобою стараюся особливо.

Відтоді вони почали разом рвати вишні. Хоча «разом» – це голосно сказано. Галя збирала, а Сашко здебільшого говорив. Він розказував, що вишні – то не ягоди, а маленькі червоні серця. Що компот – це любов, законсервована на зиму. І що годинник йому більше не потрібен, бо час усе одно зупиняється, коли вона поруч.

– Ти годинник загубив? – прищурилася Галя.

– Може, й загубив.

– Де?

– Там, де вперше на тебе задивився.

– То в кропиві?

– Зате романтично.

Галя була дуже схожа на Сашка. Вона теж любила пироги з вишнями, теж сміялася з дурниць і теж могла

Фотокопак: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Компот, дощ, горище і танець босоніж: іноді любов досягає саме тоді, коли хтось перестає трусити дерево.

сперечатися з радіо, якщо там казали щось неправильне. Вони обоє любили дощ, старі пісні й сидіти на горищі, де пахло сіном, пилом і дитинством.

Але була одна біда: схожі вони були дуже, а суміжні – ніяк.

Сашко хотів усе й одразу: зізнання, поцілунок, весілля, хату з верандою і собаку на ім'я Компот. А Галя казала:

– Не спіши. Вишні теж спочатку зелені.

– Але ж потім до-стигають!

– Якщо їх не трусити щодня.

Через це вони сварилися. Ніжно, по-дурному, без злості, але сварилися. Сашко ображався так, ніби в нього забрали останню ложку варення.

Галя мовчала так, що навіть півень у сусідки починав кукурікати тихіше.

...Одного вечора вони знову сиділи на горищі. На вулиці лило так, ніби небо перекинуло на село цілу бочку води. На підлозі стояла банка вишневого компоту, яку Галя принесла «просто так», хоча в селі всі знали: «просто так» дівчата компоту не носять.

– Ти дивна, – сказав Сашко.

– Сам дивний.

– Ми дуже схожі.

– Тому й сварилися.

– А може, тому й не можемо одне без одного?

Галя нічого не відповіла. Тільки відкрила банку. Кришка клацнула так урочисто, ніби хтось оголосив

початок важливої сесії сіл'ради.

Вони пили компот із двох горнят. Заїдали вишнями. Сміялися. Потім Сашко увімкнув старий магнітофон, який на горищі ще пам'ятав дискотеки часів, коли їхні батьки теж удавали, що «просто дружать».

– Танцювати будеш? – спитав він.

– Тут?

– А де? На горищі

жатику довго. До ранку. А може, й до весілля.

Галя засміялася, але цього разу вже не втекла від відповіді.

– Люблю, дурнику.

Сашко розплющив одне око.

– А компот свідок?

– Компот, горище, павуки і вся вишнева кісточка, через яку ти впав.

...Наступного дня все село говорило, що

« Це був найкращий танець у Малих Черешеньках за останні двадцять років. »

– найчесніші танці. Тут ніхто не бачить, крім павуків.

Галя простягнула руку.

І вони танцювали. Не так, як у кіно, а як у житті: наступали одне одному на ноги, сміялися, мало не зачепили головою балку, а Сашко раз навіть перечепився через мішок із сушеними яблуками. Та все одно це був найкращий танець у Малих Черешеньках за останні двадцять років.

А потім сталося третє падіння.

Сашко, бажаючи зробити красивий поворот, послизнувся на вишневі кісточці, махнув руками й гепнувся просто на старий матрац.

Галя нахилилася над ним:

– Живий?

– Не знаю. Перевір.

– Як?

– Скажи, що любиш.

– А якщо не скажу?

– Тоді я, може, ле-

Сашко нарешті «достиг». А баба Палажка біля магазину підсумувала:

– От бачите, люди добрі: думав хлопець, що вишні зелені, а то просто дівчина чекала, поки він перестане трусити дерево й навчиться танцювати.

Через місяць Сашко знайшов свій годинник. Справді в кропиві. Приніс його Галі й сказав:

– Бачиш, час повернувся.

– І що тепер?

– Тепер хай іде собі, куди хоче. Я вже знаю, з ким мені по дорозі.

...А на їхньому весіллі замість шампанського першою відкрили банку вишневого компоту. Бо в Малих Черешеньках відтоді вірили: любов може початися з погляду, продовжитися падінням із дерева, але якщо дійшла до компоту на горищі – то це вже серйозно. ■

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 13 – 19 ЛИПНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень підштовхне вас до рішучих дій, але не летить поперед батька в пекло – там і без вас черга. У коханні можливі приємні слова, головне – не переплутати щирість із бажанням посперечатися. На роботі з'явиться шанс показати характер, але не показуйте його всім одразу. Бережіть спину й нерви. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Фінансові питання вимагатимуть тверезої голови й міцно застебнутого гаманця. У стосунках не поспішайте ображатися: іноді люди мовчать не тому, що щось приховують, а тому, що просто думають. Тиждень добрий для домашніх справ, але не починайте ремонт «на годинку» – зорі вже сміються. Подбайте про сон. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Ідей буде стільки, що вистачить і вам, і сусідам, і ще трохи лишиться на понеділок. У коханні допоможе гумор, але не той, після якого треба вибачатися. На роботі уважніше до деталей: одна пропущена дрібниця може виро-сти до розміру начальницького зауваження. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ПАК (22.06 – 22.07)

Цей тиждень попросить вас не ховатися у свою мушлю, а м'яко, але впевнено сказати те, що давно просилося назовні. У любові – більше тепла й менше здогадок. Родинні справи можуть вимагати терпіння, тому не беріть усе близько до серця, бо воно у вас і так працює понаднормово. Бережіть шлунок і не заїдайте образи. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Тиждень сприятливий для важливих розмов, зустрічей і маленьких перемог. У коханні не влаштовуйте виставу на три дії – іноді достатньо просто обійняти. І якщо хтось не оцінив вашу велич, не переживайте: може, людина без окулярів. Подбайте про серце й відпочинок. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Порядок цього тижня захочеться навести всюди: у шафі, документах, думках і чужому житті. З останнім обережніше – не всі готові до вашої ідеальної системи. У стосунках допоможе чесність, але без протоколу допиту. На роботі можливі корисні новини. І не перевіряйте п'ять разів те, що вже перевірили сім: зорі підтверджують, що ви – молодець. **Сприят-**

ливий день – середа, **несприятливий** – понеділок.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Вам доведеться обирати між «хочу» і «треба», а ще між «промовчати» і «сказати красиво». У коханні – гарний час для примирення. Не відкладайте справи, бо вони мають дивну звичку збиратися в гурт і нападати в п'ятницю. Для здоров'я корисні прогулянки й менше новин перед сном. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Інтуїція працюватиме гостро, але не використовуйте її як детектор брехні на всіх підряд. Тиждень може принести важливу розмову. У любові – більше довіри, менше перевірок. Якщо захочеться сказати щось дуже різке, порухайте до десяти. Бережіть нервову систему й не накопичуйте втому. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Попереду тиждень руху, планів і бажання кудись вирватися – хоча б із кімнати на кухню. У роботі можливий прогрес, якщо не розпорошуватиметесь на все одразу. У коханні – щирість, легкість і трохи пригод, але не переборщте. Подбайте про ноги й спину. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

У стосунках не міряйте любов користю – іноді найцінніше те, що не вписується в таблицю. На роботі вас можуть навантажити, бо всі знають: Козоріг витягне. Але зорі радять іноді робити вигляд, що ви теж людина. Слідкуйте за тиском і режимом. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Цей тиждень може принести цікаву новину або людину, яка несподівано змінить ваш настрій. У любові – легкий вітер змін, але без урагану в переписці. Не сперечайтесь з тими, хто не чує навіть навігатор, – збережете сили. І не купуйте річ тільки тому, що вона «майже безкоштовна» – майже не рахується. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Інтуїція знову підкаже правильний шлях, але цього разу не ігноруйте її, як будильник у понеділок. У коханні – ніжність. Уникайте людей, після яких хочеться лежати лицем у подушку. Творчість, молитва, тиша або добра розмова допоможуть повернути рівновагу. Сон цього тижня – офіційна рекомендація зірок. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:

43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:

вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО

Тамара Федорівна

Політики

УЛІЦЬКИЙ

Василь Михайлович

Інформації

ВЛАШИНЕЦЬ

Леся Степанівна

Інтернет-новин

НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплати і розповсюдження

КОСІВСЬКА Ольга Олександрівна

Спеціальні кореспонденти

ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор

ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 КБ
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний,
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,

рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,

м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)

52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7500.

Замовлення № 1060.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікація під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження.
Початок у «Волині»
№№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 24, 26 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ
(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №33:
КОЛИ ХРІН СТАВ
РЕЧОВИМ ДОКАЗОМ

Триндичиха поставила відро так урочисто, ніби не правду принесла, а акт виконаних робіт.

У хаті Галі Забалуваної всі ще не могли отямитися після її зізнання: виходить, того далекого 1987 року Омелян мав нести букет Палажці, але після «настоянки для хоробрості» переплутав не тільки дівчину, а й власну долю.

– То він мене вибрав... через хрін?! – схопилася за серце Параска.

– Не тільки, – сказала Триндичиха. – Там ще був терен.

Омелян тихо сів.
– Матінко рідна... Я все життя думав, що то любов.

Галя пирснула:
– Ні, Омеляне. То була народна медицина.

Палажка раптом почала сміятися.

Спершу тихо. Потім голосніше. А тоді так, що аж окуляри запотіли.

– То я сорок років думала, що він мене покинув через Параску... А він мене покинув через Триндичихин хрін?!

Параска теж зареготала.

– Паласю, виходить, ми з тобою не суперниці.

– А хто?
– Потерпілі.

– Від Омеляна?
– Від настоянки.

Омелян підняв руку:
– А я?

Параска й Палажка разом:
– Ти – речовий доказ!

У хаті вибухнув такий регіт, що навіть у «Полісся-Банку», мабуть, «міліон і штирнадцять тисяч» здригнулися у сейфі.

Галя витерла сльози.
– Значить так. Раз правда вилізла – треба її дотанцювати.

– Як? – насторожила-ся Параска.

– Повторна виряджанка.

– Де?
– У клубі.

– Коли?
– У суботу.

– А навіщо?
Галя взяла хустинку й поклала перед Палажкою.

– Щоб цього разу не Омелян вибирав. І не на-стоянка. А Палажка.

Левко мовчки кивнув. Палажка глянула на нього. Потім на Параску. Потім на Омеляна.

Після сорока років образ виявилось, що Палажка й Параска були не суперницями, а потерпілими – від Омелянної ревності, Триндичихиною настоянкою і тієї самої хустинки, яку тепер доведеться дотанцювати.

Омелян перелякано прошепотів:

– А мене можна не вибирати? Я вже зайнятий. І трохи зношений.

Параска гримнула:
– Тебе ніхто й не бере!

– Дякую, Парасю. Це найтепліше, що ти мені сьогодні сказала.

Мурчик потягнувся, сів на хустинку й урочисто підсумував:

– Висновок: якщо у Великої Груші оголошують повторну виряджанку, то хустинку треба прасувати, Омеляна – ховати, а Триндичихине відро – конфіскувати.

АФІША, ВІД ЯКОЇ ЗДРИГНУВСЯ КЛУБ

До вечора новина про повторну виряджанку розлетілася Великою Грушею швидше, ніж Іван Почуй-Зубрицький розносить пенсії і чужі таємниці.

Першою дізналася продавчиня у магазині.

Та як Палажка візьме хустинку, то й обласний центр здригнеться.

– То правда, що Палажка знову буде вибирати Омеляна? – спитала вона у Параски.

– Неправда! – відрізала Параска.

– Не твоє діло.
– То Левка?

– І це не твоє діло.
– А Омелян буде?

– Буде. Як експонат.
– Який?

– Історичний.
Через пів години біля клубу вже стояла саморобна афіша, яку Галя Забалувана написала великими літерами на звороті старого плаката про боротьбу з борщівником:

У суботу в клубі – «Виряджанка-2026».

Вхід – вільний. Настоянку не прино-

сити. Омеляну не підливати.

Хустинку не красти. Палажку не підганяти.

Іван Почуй-Зубрицький прочитав, перехрестився і сказав:

– Оце буде подія районного масштабу.

– Районного? – образилася Галя. – Та як Палажка візьме хустинку, то й обласний центр здригнеться.

Омелян, який саме проходив повз клуб із виглядом людини, що хоче бути непомітною, але має вуса, зупинився перед афішею.

Прочитав. Почерво-нів. Потім ще раз прочитав рядок «Омеляну не підливати».

– А чого це мене окремо вписали? – обурився він.

– Бо ти в нас не чоловік, а застереження, – сказала Параска.

– Я, може, теж хочу на виряджанку!

– Хочеш – іди.
– А хустинку мені дадуть?

Параска подивилася на нього так, що в клубі сам собою зачинився «форточник».

– Омеляне, тобі дадуть стілець. Сядеш і будеш історичним тлом.

– А якщо мене хтось вибере?

– То я тому «хтось» викличу швидко.

Палажка тим часом стояла трохи осторонь. У руках тримала ту саму квітчасту хустинку. Дивилася на неї довго-довго, ніби то була не тканина, а ціле життя, яке колись збилося з музики.

Левко підійшов тихо.

– Хвилюєшся?
– А ти як думаєш?

– Думаю, що цього разу ти нікому нічого не вина.

Палажка глянула на нього поверх окулярів.

– Навіть минулому?
– Особливо минулому.

Вона усміхнулася.
– Гарно кажеш, Левку.

– Я старався.
– А як я не тебе виберу?

Левко знизав плечима.
– Значить, хустинка мудріша за мене.

Палажка засміялася.
А з-під лавки біля клубу висунувся Мурчик-Копілот, який невідомо як опинився вже й тут.

– Висновок: коли чоловік не боїться, що його не виберуть, жінка починає думати, чи не вибрати його саме за це.

І саме тоді з-за рогу вийшла Триндичиха.

З відром.

Параска побачила її першою.

– Ти куди?!

– На репетицію.
– З відром?!

– А раптом хтось зомліє.

Галя Забалувана вихопила відро з її рук.

– До суботи це буде під арештом.

– Як мільон?
– Гірше. Як речовий хрін.

Усі засміялися.

А над Великою Грушею вже сутеніло. Клуб стояв тихий, але здавалося, що всередині старий магнітофон «Весна» сам собі прокашлюється перед великим вечором.

Бо в суботу Палажка візьме хустинку. І простягне її комусь. Кому саме – не знав ніхто.

Навіть Мурчик. Хоч він уже приймав ставки ковбасою. Далі буде.

Золоті слова

Убогих і сиріт нагодуйте, покривджених захистіть!

(Святий рівноапостольний князь Володимир Великий (960/963 – 1015) – видатний державотворець і Хреститель Русі-України (988 року).

2026 ЛИПЕНЬ

9 Четвер

09.07.1972 року в околицях села Хрестище (Харківська область) провели перший в Україні ядерний вибух (підземний).

☀️ схід – 00:38, захід – 16:12. Спадаючий півмісяць. 25-й день.

☀️ схід – 05:16, захід – 21:30. Тривалість дня – 16:14. Тривалість ночі – 07:46.

10 П'ятниця

10.07.1994 року Леоніда Кучму обрано Президентом України.

☀️ схід – 00:59, захід – 17:40. Спадаючий півмісяць. 26-й день.

☀️ схід – 05:17, захід – 21:30. Тривалість дня – 16:13. Тривалість ночі – 07:47.

11 Субота

Всесвітній день народонаселення. Всесвітній день шоколаду. Рівноапостольної великої княгині Ольги.

☀️ схід – 01:30, захід – 19:07. Спадаючий півмісяць. 27-й день.

☀️ схід – 05:18, захід – 21:29. Тривалість дня – 16:11. Тривалість ночі – 07:49.

12 Неділя

День бортпроводника. День рибалки.

☀️ схід – 02:15, захід – 20:21. Спадаючий півмісяць. 28-й день.

☀️ схід – 05:19, захід – 21:28. Тривалість дня – 16:09. Тривалість ночі – 07:51.

13 Понеділок

Собор архангела Гавриїла.

☀️ схід – 03:19, захід – 21:17. Спадаючий півмісяць. 29-й день.

☀️ схід – 05:20, захід – 21:27. Тривалість дня – 16:07. Тривалість ночі – 07:53.

14 Вівторок

14.07.1894 року у Львові відбувся перший в українській історії футбольний матч (між командами Львова і Кракова).

☀️ схід – 04:42, захід – 21:55. Молодий місяць. 0-й день.

☀️ схід – 05:21, захід – 21:26. Тривалість дня – 16:05. Тривалість ночі – 07:55.

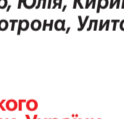

15 Середа

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ. День українських миротворців. Рівноапостольного великого князя Київського Володимира. День хрещення Київської Русі-України.

☀️ схід – 06:13, захід – 22:22. Зростаючий півмісяць. 1-й день.

☀️ схід – 05:22, захід – 21:26. Тривалість дня – 16:04. Тривалість ночі – 07:56.

Магнітні бурі у липні:

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

☹️ Слабкі: 13, 18, 19, 24, 27.

☹️ Середні: 10, 11, 12, 20, 21, 22, 23.

☹️ Сильні: 8, 9, 29, 30, 31.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

Увага! З легкої руки Юрія Миколайовича Фініковського – очільника званої в нашому краї великою допомогою для ЗСУ і благодійністю Рівненської сільської ради – новим володарем 1000 гривень від газети «Волинь» став Іван Іванович Лукашик із села Залаззя Камінь-Каширського району.

Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ «ВОЛИНЬ»: 30 000.

Прогноз погоди на Волині з 8 по 15 липня

Середа 08 липня	Четвер 09 липня	П'ятниця 10 липня	Субота 11 липня	Неділя 12 липня	Понеділок 13 липня	Вівторок 14 липня	Середа 15 липня
мін. макс. +15° +20°	мін. макс. +12° +15°	мін. макс. +12° +18°	мін. макс. +14° +20°	мін. макс. +14° +22°	мін. макс. +16° +25°	мін. макс. +17° +26°	мін. макс. +16° +25°